

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 25. februára 2021 *

„Odvolanie – Žaloba o náhradu škody – Mimozmluvná zodpovednosť Európskej únie – Údajne protiprávne konanie Európskej komisie a Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF) – Ukončenie funkcie člena Európskej komisie – Procesné pravidlá upravujúce vyšetrovanie vedené OLAF-om – Začatie vyšetrovania – Právo byť vypočutý – Dozorný výbor OLAF-u – Prezumpcia nevinny – Posúdenie uvádzanej ujmy“

Vo veci C-615/19 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 16. augusta 2019,

John Dalli, bydliskom v St. Julian's (Malta), v zastúpení: L. Levi a S. Rodrigues, avocats,

odvolateľ,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: J.-P. Keppenne a J. Baquero Cruz, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory J.-C. Bonichot, sudcovia L. Bay Larsen (spravodajca), C. Toader, M. Safjan a N. Jääskinen,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 22. septembra 2020,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

Rozsudok

- 1 John Dalli sa svojím odvolaním domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie zo 6. júna 2019, Dalli/Komisia (T-399/17, ďalej len „napadnutý rozsudok“, neuvverejnený, EU:T:2019:384), ktorým uvedený súd zamietol jeho žalobu o náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť z dôvodu údajne protiprávneho konania Európskej komisie a Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF) v súvislosti s ukončením jeho funkcie člena Komisie 16. októbra 2012.

Právny rámec

Nariadenie (ES) č. 1073/1999

- 2 Článok 1 ods. 3 nariadenia (ES) č. 1073/1999 Európskeho parlamentu a Rady z 25. mája 1999 o vyšetрованиach vykonávaných Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF) (Ú. v. ES L 136, 1999, s. 1; Mim. vyd. 01/003, s. 91) stanovoval:

„Úrad vykonáva administratívne vyšetovanie v orgánoch, inštitúciách, úradoch a agentúrach zriadených zmluvou o ES a zmluvou o Euratome alebo na základe týchto zmlúv (ďalej len ‚orgány, inštitúcie, úrady a agentúry‘) na účely:

- boja proti podvodom a ostatným protiprávnym konaniam poškodzujúcim finančné záujmy Európskeho spoločenstva,
- s tým súvisiaceho vyšetovania závažných záležitostí týkajúcich sa výkonu povolania súvisiacich so zisťovaním zanedbávania povinností úradníkov a iných zamestnancov spoločenstiev, ktoré môže viesť k disciplinárnemu prípadne trestnému konaniu, alebo rovnocenného neplnenia povinností zo strany členov orgánov a inštitúcií, riaditeľov úradov a agentúr alebo členov personálu orgánov, inštitúcií, úradov a agentúr, na ktoré sa nevzťahuje Služobný poriadok pre úradníkov a podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskych spoločenstiev...“

- 3 Článok 2 tohto nariadenia uvádzal:

„V zmysle tohto nariadenia termín ‚administratívne vyšetovania‘ (ďalej len ‚vyšetovania‘) znamená všetky inšpekcie, kontroly a iné opatrenia uskutočňované zamestnancami úradu pri plnení svojich povinností v súlade s článkami 3 a 4 zamerané na dosiahnutie cieľov uvedených v článku 1 a v prípade potreby na zistenie protiprávneho charakteru vyšetovaných činností. Týmito vyšetovaniami nie sú dotknuté právomoci členských štátov uskutočňovať trestné konanie.“

- 4 Články 3 a 4 uvedeného nariadenia stanovovali pravidlá, ktoré sa uplatňujú na externé a interné vyšetovania vedené OLAF-om.

- 5 Článok 6 toho istého nariadenia spresňoval, že riaditeľ úradu riadi priebeh vyšetovaní.

- 6 Článok 9 ods. 1 nariadenia č. 1073/1999 znel takto:

„Úrad po skončení ním vykonaného vyšetovania vypracuje pod vedením riaditeľa správu, v ktorej sú špecifikované zistené skutočnosti, prípadná finančná strata a závery vyšetovania, vrátane odporúčaní riaditeľa úradu ohľadne postupov, ktoré majú byť uskutočnené.“

7 Článok 11 ods. 1 a 6 až 8 tohto nariadenia stanovoval:

„1. Dozorný výbor posilňuje nezávislosť úradu pravidelným monitorovaním vykonávania vyšetrovacej funkcie.

Na žiadosť riaditeľa alebo z vlastného podnetu výbor predkladá riaditeľovi stanoviská týkajúce sa činnosti úradu, avšak bez zasahovania do výkonu prebiehajúceho vyšetrovania.

...

6. Dozorný výbor vymenúva svojho predsedu. Prijíma svoj vlastný rokovací poriadok...

7. Riaditeľ každoročne predloží dozornému výboru program činnosti úradu... Riaditeľ informuje výbor o prípadoch vyžadujúcich postúpenie informácií súdnym orgánom členského štátu.

8. Dozorný výbor schvaľuje každý rok najmenej jednu správu o svojej činnosti, ktorú posiela orgánom. Výbor môže predkladať Európskemu parlamentu, Rade, Komisii a Dvoru audítorov správy o výsledkoch vyšetrovaní úradu a o opatreniach prijatých na ich základe.“

Rozhodnutie 1999/396/ES, ESUO, Euratom

8 Článok 4 rozhodnutia Komisie 1999/396/ES, ESUO, Euratom z 2. júna 1999 o podmienkach vnútorných vyšetrovaní pri boji proti podvodu, korupcii a ostatným protiprávnym konaniam poškodzujúcim záujmy spoločenstva (Ú. v. ES L 149, 1999, s. 57; Mim. vyd. 01/003, s. 118), v prvom odseku stanovoval:

„V prípade vzniku možnej účasti člena, úradníka alebo iného zamestnanca Komisie bude urýchlene informovaná dotknutá osoba, pokiaľ to neohrozí vyšetrovanie. V každom prípade sa nesmú robiť závery uvádzajúce meno člena, úradníka alebo zamestnanca Komisie po ukončení vyšetrovaní[a] bez toho, aby sa umožnilo dotknutej osobe vyjadriť svoje stanovisko ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa jej týkajú.“

Rokovací poriadok Dozorného výboru OLAF-u

9 Článok 13 Rokovacieho poriadku Dozorného výboru úradu OLAF (Ú. v. EÚ L 308, 2011, s. 114) v odseku 5 stanovuje:

„Prípady, v ktorých je potrebné zasláť informácie súdnym orgánom členského štátu, sa skúmajú na základe informácií generálneho riaditeľa úradu OLAF a v súlade s nariadením (ES) č. 1073/1999. Na tomto základe by sa mali uskutočniť takisto následné opatrenia.

Najmä pred tým, ako sa informácie zašlú, si dozorný výbor vyžiada prístup k príslušným vyšetrovaniam, aby určil, či boli dodržané základné práva a procesné záruky. Keď sekretariát získa prístup k dokumentom v lehote, ktorá zaručuje súlad s touto funkciou, spravodajcovia vymenovaní na preskúmanie prípadu pripraví svoju prezentáciu na plenárne zasadnutie výboru...

Výbor vymenuje spravodajcov, aby preskúmali tieto vyšetrovania a v prípade potreby vydali stanovisko.“

Nariadenie (ES, Euratom) č. 883/2013

- 10 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 883/2013 z 11. septembra 2013 o vyšetрованиach vykonávaných Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF), ktorým sa zrušuje nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nariadenie Rady (Euratom) č. 1074/1999 (Ú. v. EÚ L 248, 2013, s. 1), zrušilo a nahradilo nariadenie č. 1073/1999.
- 11 Článok 7 ods. 4 nariadenia č. 883/2013 znie takto:

„Ak sa v rámci vyšetrovania spájajú externé a interné prvky, uplatňuje sa článok 3, respektíve článok 4.“

Pokyny OLAF-u svojim zamestnancom o vyšetровacích postupoch

- 12 Článok 5 pokynov OLAF-u svojim zamestnancom o vyšetровacích postupoch v znení účinnom v čase skutkových okolností (ďalej len „pokyny OLAF-u“) stanovoval:

„1. Útvar ‚Vyšetovanie – Výber a preskúmanie‘ môže prípadne kontaktovať dotknutý zdroj a inštitúciu, orgán, úrad alebo agentúru Únie s cieľom získať bližšie vysvetlenia a dokumenty týkajúce sa pôvodných informácií. Môže tiež nahliadať do databáz a iných zdrojov, ktoré má OLAF k dispozícii. Ak sa ukáže, že v súvislosti s postupom výberu je potrebné zhromaždiť doplňujúce informácie, útvar ‚Vyšetovanie – Výber a preskúmanie‘ môže okrem iných použiť tieto prostriedky:

- a) zhromažďovanie dokumentov a informácií;
- b) získavanie informácií v rámci operatívnych stretnutí;
- c) zhromažďovanie svedectiev každej osoby, ktorá môže poskytnúť relevantné informácie;
- d) vykonávanie výjazdov do členských štátov s cieľom získať informácie.

2. Ak je zdrojom oznamovateľ, útvar ‚Vyšetovanie – Výber a preskúmanie‘ ho informuje do 60 dní o dobe potrebnej na prijatie vhodných opatrení.

3. Stanovisko týkajúce sa začatia vyšetrovania alebo spisu týkajúceho sa koordinácie vychádza z toho, či sa na informácie vzťahuje právomoc OLAF-u, či postačujú na odôvodnenie začatia vyšetrovania alebo vytvorenia spisu týkajúceho sa koordinácie a či sa na vec vzťahujú priority politiky v oblasti vyšetrovania stanovené generálnym riaditeľom.

4. Pri určení, či je daná právomoc OLAF-u, sa zohľadňujú príslušné nariadenia, rozhodnutia a medziinštitucionálne dohody Únie, ako aj iné právne nástroje týkajúce sa ochrany finančných záujmov Únie a iných záujmov Únie. Pri určovaní, či informácie postačujú na začatie vyšetrovania alebo vytvorenie spisu týkajúceho sa koordinácie, sa zohľadňuje spoľahlivosť zdroja a dôveryhodnosť tvrdení. Okrem toho sa na odôvodnenie začatia vyšetrovania alebo vytvorenia spisu týkajúceho sa koordinácie zohľadňujú všetky informácie získané počas postupu výberu. Priority politiky v oblasti vyšetrovania stanovujú kritériá, ktoré sa musia uplatniť pri určovaní, či sa na informácie vzťahuje uznaná priorita vyšetrovania.

5. Útvar ‚Vyšetovanie – Výber a preskúmanie‘ informuje generálneho riaditeľa o začatí konania alebo odmietnutí veci do dvoch mesiacov od zaznamenania získaných informácií.“

13 Článok 11 ods. 6 pokynov OLAF-u stanovoval:

„Členovia vyšetrovacieho útvaru vykonajú nasledujúce vyšetrovacie úkony po predložení písomného aktu vydaného generálnym riaditeľom, ktorý potvrdzuje ich totožnosť, postavenie a vyšetrovací úkon, ktorý sú oprávnení a poverení vykonať:

- a) výsluchy dotknutých osôb;
- b) prehliadky priestorov;
- c) obhliadky na mieste;
- d) forenzné skúmanie;
- e) kontroly a inšpekcie podliehajúce odvetvovým pravidlám.“

14 Článok 12 ods. 3 pokynov OLAF-u uvádzal:

„Ak vyšetrovací útvar zamýšľa viesť vyšetrovanie, na ktoré sa nevzťahuje pôsobnosť vyšetrovania alebo spisu koordinácie, predloží žiadosť útvaru ‚Vyšetrovanie – Výber a preskúmanie‘ s cieľom rozšíriť túto pôsobnosť. Útvar ‚Vyšetrovanie – Výber a preskúmanie‘ preskúma návrh na rozšírenie pôsobnosti a predloží generálnemu riaditeľovi svoje stanovisko, na základe ktorého generálny riaditeľ prijme rozhodnutie.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 15 Na základe rozhodnutia Európskej rady 2010/80/EÚ z 9. februára 2010, ktorým sa vymenúva Európska komisia (Ú. v. EÚ L 38, 2010, s. 7), bol J. Dalli vymenovaný za člena Európskej komisie na obdobie od 10. februára 2010 do 31. októbra 2014. Predseda Komisie ho poveril oblasťami zdravotníctva a ochrany spotrebiteľa.
- 16 Po tom, čo Komisia dostala 21. mája 2012 sťažnosť spoločnosti Swedish Match (ďalej len „sťažovateľ“) obsahujúcu tvrdenia týkajúce sa konania J. Dalliho, OLAF začal 25. mája 2012 vyšetrovanie.
- 17 OLAF vypočul J. Dalliho 16. júla a 17. septembra 2012.
- 18 Dňa 15. októbra 2012 bola správa OLAF-u určená predsedovi Komisie doručená generálnemu tajomníkovi tejto inštitúcie. K tejto správe bol priložený list podpísaný generálnym riaditeľom OLAF-u (ďalej len „riaditeľ OLAF-u“), v ktorom boli zhrnuté hlavné závery vyšetrovania.
- 19 Dňa 16. októbra 2012 sa J. Dalli stretol s predsedom Komisie. Neskôr v ten istý deň predseda Komisie informoval predsedu vlády Maltskej republiky, ako aj predsedov Európskeho parlamentu a Rady Európskej únie o odstúpení J. Dalliho z funkcie. Komisia tiež uverejnila tlačovú správu, v ktorej informovala o tomto odstúpení z funkcie.
- 20 Návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 24. decembra 2012 podal J. Dalli žalobu o zrušenie „ústneho rozhodnutia zo 16. októbra 2012 o ukončení [jeho] funkcie... s okamžitou účinnosťou, ktoré prijal predseda Komisie“ a o náhradu spôsobenej škody v symbolickej výške 1 euro z dôvodu nemajetkovej ujmy a predbežne vo výške 1 913 396 eur z dôvodu vecnej škody.
- 21 Táto žaloba bola zamietnutá rozsudkom Všeobecného súdu z 12. mája 2015, Dalli/Komisnia (T-562/12, EU:T:2015:270).

- 22 Pokiaľ ide na jednej strane o návrh na zrušenie, Všeobecný súd usúdil, že J. Dalli ústne oznámil svoje odstúpenie z funkcie bez toho, aby ho o to požiadal predseda Komisie, v zmysle článku 17 ods. 6 ZEÚ. Keďže Všeobecný súd vychádzal z toho, že sa nepreukázala existencia takejto žiadosti, ktorá by bola aktom napadnutým žalobcom, rozhodol, že návrh na zrušenie sa musí zamietnuť ako neprípustný.
- 23 Pokiaľ ide na druhej strane o návrhy na náhradu škody, Všeobecný súd usúdil, že vzhľadom na rozhodnutie, že existencia takejto žiadosti sa nepreukázala, v tejto súvislosti nemožno vo vzťahu k tejto inštitúcii konštatovať žiadnu nezákonnosť. Pokiaľ ide o vadu súhlasu, ktorá bola v rámci návrhu na zrušenie namietaná subsidiárne, Všeobecný súd uviedol, že sa nepreukázala. Z toho vyvodil záver, že tvrdenia J. Dalliho o protiprávnom konaní Komisie alebo jej predsedu sa nepreukázali, a preto zamietol návrh na náhradu škody ako nedôvodný.
- 24 Dňa 21. júna 2015 J. Dalli podal odvolanie proti tomuto rozsudku Všeobecného súdu. Toto odvolanie bolo zamietnuté uznesením zo 14. apríla 2016, Dalli/Komisia (C-394/15 P, neuvverejnené, EU:C:2016:262).

Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

- 25 Návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 28. júna 2017 podal J. Dalli žalobu, ktorou sa domáhal, aby bola Komisii uložená povinnosť nahradiť mu škodu vo výške predbežne odhadovanej na 1 000 000 eur, najmä z dôvodu nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť údajne protiprávnym konaním Komisie a OLAF-u v súvislosti s ukončením jeho funkcie člena Komisie 16. októbra 2012.
- 26 J. Dalli uviedol na podporu svojej žaloby sedem výhrad týkajúcich sa protiprávnosti konania OLAF-u, ktoré boli založené po prvé na nezákonnosti rozhodnutia o začatí vyšetrovania, po druhé na vadách vymedzenia rozsahu vyšetrovania a jeho rozšírenia, po tretie na porušení zásad v oblasti vykonávania dôkazov a na skreslení a falšovaní dôkazov, po štvrté na porušení práva na obhajobu, porušení článku 4 rozhodnutia 1999/396 a článku 18 pokynov OLAF-u, po piate na porušení článku 11 ods. 7 nariadenia č 1073/1999 a porušení článku 13 ods. 5 rokovacieho poriadku dozorného výboru OLAF-u, po šieste na porušení zásady prezumpcie nevinny, porušení článku 8 nariadenia č. 1073/1999, článku 339 ZFEÚ a práva na ochranu osobných údajov a po siedme na porušení článku 4 tohto posledného uvedeného nariadenia, článku 4 rozhodnutia 1999/396 a memoranda o porozumení týkajúceho sa kódexu správania s cieľom zabezpečiť včasnú výmenu informácií medzi OLAF-om a Komisiou v súvislosti s internými vyšetrovaniami vedenými OLAF-om v Komisii. J. Dalli predložil okrem toho dve výhrady týkajúce sa protiprávnosti konania Komisie.
- 27 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 13. septembra 2017 Komisia vzniesla námietku neprípustnosti.
- 28 Napadnutým rozsudkom Všeobecný súd po zamietnutí tejto námietky neprípustnosti zamietol všetky výhrady vznesené J. Dallim proti OLAF-u a Komisii.
- 29 Okrem toho na doplnenie konšatoval, že J. Dalli nepreukázal ani existenciu dostatočne priamej príčinnej súvislosti medzi vytýkaným konaním a údajnou ujmov, ani existenciu ujmy.
- 30 V dôsledku toho Všeobecný súd v celom rozsahu zamietol žalobu J. Dalliho.

Návrhy účastníkov konania

- 31 Svojím odvolaním J. Dalli navrhuje, aby Súdny dvor:
- zrušil napadnutý rozsudok,
  - uložil Komisii povinnosť nahradiť ujmu, najmä nemajetkovú, ktorá mu bola spôsobená a ktorej výška sa predbežne odhaduje na 1 000 000 eur,
  - uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania na obidvoch stupňoch.
- 32 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:
- zamietol odvolanie a
  - uložil J. Dallimu povinnosť nahradiť vzniknuté trovy konania pred Súdny dvorom a Všeobecným súdom.

O odvolaní

- 33 J. Dalli uvádza sedem odvolacích dôvodov. Prvý až šiesty odvolací dôvod sa týkajú zamietnutia prvých šiestich výhrad predložených v prvostupňovom konaní, ktoré sa vzťahujú na konanie OLAF-u. Siedmy odvolací dôvod sa týka konštatovaní Všeobecného súdu, pokiaľ ide o existenciu údajnej škody a existenciu príčinnej súvislosti medzi konaním tejto inštitúcie a uvádzanou ujmou.
- 34 Komisia na úvod spresňuje, že hoci z dôvodov hospodárnosti konania nepovažovala za užitočné podať vzájomné odvolanie, domnieva sa, že žalobu podanú v konaní na prvom stupni bolo potrebné zamietnuť ako neprípustnú a že Súdny dvor môže preskúmať *ex officio* pochybenie, ktorého sa v tejto súvislosti podľa nej dopustil Všeobecný súd.
- 35 V uvedenej súvislosti Súdny dvor považuje v prejednávanej veci za vhodné vyjadriť sa hneď k veci samej (pozri analogicky rozsudky z 23. októbra 2007, Poľsko/Rada, C-273/04, EU:C:2007:622, bod 33, a zo 7. marca 2013, Švajčiarsko/Komisia, C-547/10 P, EU:C:2013:139, bod 47).
- 36 Okrem toho Komisia tvrdí, že všetky odvolacie dôvody uvedené J. Dallim sú neúčinné.

O neúčinnosti všetkých odvolacích dôvodov

Argumentácia účastníkov konania

- 37 Komisia uvádza, že vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie podlieha splneniu troch podmienok, a to protiprávnosti konania vytykaného inštitúcii Únie, existencii škody a existencii príčinnej súvislosti medzi týmto konaním a touto škodou. Ak jedna z týchto podmienok nie je splnená, návrh na náhradu škody sa musí zamietnuť bez toho, aby bolo nevyhnutné skúmať ostatné dve podmienky.
- 38 Prvý až šiesty odvolací dôvod sa však podľa nej vzťahujú na konanie vytykané OLAF-u, zatiaľ čo siedmy odvolací dôvod sa týka jedine existencie nemajetkovej ujmy. Komisia sa teda domnieva, že J. Dalli neuvádza žiadny odvolací dôvod týkajúci sa podmienky existencie príčinnej súvislosti medzi konaním OLAF-u a údajnou ujmou. Podľa nej J. Dalli nemôže tvrdiť, že aj siedmy odvolací dôvod sa týka tejto príčinnej súvislosti, keďže vo svojom odvolaní v rámci argumentácie uvedenej na podporu tohto

odvolacieho dôvodu výslovne odkazuje na bod 225 napadnutého rozsudku, ktorý sa týka len ujmy, a teda podľa nej nespochybňuje odôvodnenie týkajúce sa chýbajúcej príčinnej súvislosti, uvedené v bode 224 napadnutého rozsudku.

- 39 Z toho podľa nej vyplýva, že odvolacie dôvody predložené J. Dallim nespochybňujú odôvodnenie, na základe ktorého Všeobecný súd konštatoval, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním OLAF-u a ujmovou uvádzanou J. Dallim. Vzhľadom na to, že tento dôvod podľa nej postačuje na odôvodnenie výroku napadnutého rozsudku, sú tieto odvolacie dôvody neúčinné a z tohto dôvodu treba odvolanie v celom rozsahu zamietnuť.
- 40 J. Dalli navrhuje odmietnuť túto argumentáciu.

Posúdenie Súdnyim dvorom

- 41 Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie v zmysle článku 340 druhého odseku ZFEÚ je podmienený súčasným splnením podmienok, ktorými sú protiprávnosť konania vytykaného inštitúcii Únie, existencia škody a existencia príčinnej súvislosti medzi konaním tejto inštitúcie a uvádzanou škodou (rozsudok z 5. septembra 2019, Európska únia/Guardian Europe a Guardian Europe/Európska únia, C-447/17 P a C-479/17 P, EU:C:2019:672, bod 147, ako aj citovaná judikatúra).
- 42 Ako už rozhodol Súdny dvor, pokiaľ jedna z týchto podmienok nie je splnená, žalobu treba zamietnuť v celom rozsahu bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ďalšie podmienky mimozmluvnej zodpovednosti Únie (rozsudok z 5. septembra 2019, Európska únia/Guardian Europe a Guardian Europe/Európska únia, C-447/17 P a C-479/17 P, EU:C:2019:672, bod 148, ako aj citovaná judikatúra).
- 43 V prejednávanej veci je nesporné, že odvolacie dôvody predložené J. Dallim sa vzťahujú na podmienky týkajúce sa protiprávnosti konania vytykaného OLAF-u a existencie škody uvádzanej J. Dallim. Naproti tomu sa účastníci konania nezhodujú v otázke, či sa siedmy odvolací dôvod uvedený na podporu odvolania čiastočne vzťahuje aj na podmienku týkajúcu sa existencie príčinnej súvislosti medzi týmto konaním a touto škodou.
- 44 V tejto súvislosti by v prvom rade Komisia zo skutočnosti, že J. Dalli v rámci argumentácie uvedenej na podporu siedmeho odvolacieho dôvodu spomenul len bod 225 napadnutého rozsudku, nemala vyvodzovať, že týmto odvolacím dôvodom nespochybňuje konštatovania Všeobecného súdu týkajúce sa existencie príčinnej súvislosti medzi konaním OLAF-u a uvádzanou ujmovou.
- 45 Na jednej strane totiž treba konštatovať, že Všeobecný súd v bode 224 napadnutého rozsudku nepristúpil k úplnému preskúmaniu tejto podmienky. Všeobecný súd sa v tomto bode obmedzil jednak na konštatovanie, že J. Dalli nepredložil žiadny dôkaz umožňujúci preukázať existenciu údajnej nemajetkovej ujmy, a jednak na vylúčenie existencie súvislosti medzi ukončením jeho funkcie v rámci Komisie a uvádzanou ujmovou. Naproti tomu všeobecne nekonštatoval, že J. Dalli nepreukázal existenciu súvislosti medzi konaním OLAF-u a touto ujmovou.
- 46 Na druhej strane Všeobecný súd v bode 225 napadnutého rozsudku konštatoval, že žalobca nepreukázal, že „sporné konanie mu svojou závažnosťou spôsobilo... škodu“. Všeobecný súd teda usúdil, že J. Dalli nepreukázal ani existenciu škody, ani existenciu príčinnej súvislosti medzi týmto konaním a škodou.
- 47 Záver, podľa ktorého žalobca nepreukázal existenciu dostatočne priamej príčinnej súvislosti medzi vytykaným konaním a údajnou škodou, je okrem toho uvedený len v bode 226 napadnutého rozsudku.

- 48 V druhom rade J. Dalli svojím siedmym odvolacím dôvodom najmä tvrdí, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keďže nezohľadnil judikatúru súdov Európskej únie, z ktorej podľa neho vyplýva, že ak je niekto verejne spájaný s pochybením alebo ak sú voči niekomu značne rozširované znevažujúce hodnotenia, z dôvodu poškodenia dobrej povesti vzniká takejto osobe nemajetková ujma.
- 49 Týmto odvolacím dôvodom J. Dalli tvrdí, že tak na preukázanie existencie škody, ako aj na preukázanie príčinnej súvislosti medzi týmto konaním a touto škodou teda stačí preukázať existenciu takéhoto konania zo strany inštitúcií.
- 50 Za týchto okolností treba konštatovať, že siedmym odvolacím dôvodom J. Dalli spochybňuje konštatovanie Všeobecného súdu, podľa ktorého sa nepreukázala príčinná súvislosť medzi konaním OLAF-u a ujmou uvádzanou žalobcom. Tvrdenie Komisie založené na neúčinnosti všetkých dôvodov, ktoré J. Dalli predložil na podporu svojho odvolania, treba preto zamietnuť.

O prvom odvolacom dôvode týkajúcom sa rozhodnutia o začatí vyšetrovania

O prvej časti prvého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

- 51 V prvej časti prvého odvolacieho dôvodu J. Dalli tvrdí, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 56 až 58 napadnutého rozsudku rozhodol, že ani článok 1 ods. 3 nariadenia č. 1073/1999, ani článok 5 pokynov OLAF-u nepredstavujú právne normy Únie, ktoré priznávajú práva jednotlivcom.
- 52 Prvé z týchto ustanovení údajne jasne a presne ukladá povinnosť OLAF-u začať vyšetrovanie len v prípade existencie „dostatočne závažných podozrení“ a „závažných skutočností“. Súdny dvor v rozsudkoch z 10. júla 2003, Komisia/ECB (C-11/00, EU:C:2003:395), a z 10. júla 2003, Komisia/EIB (C-15/00, EU:C:2003:396), podľa neho potvrdil existenciu takejto povinnosti na ochranu osôb, na ktoré sa môže vzťahovať vyšetrovanie vedené OLAF-om.
- 53 Pokiaľ ide o druhé z uvedených ustanovení, údajne podriaďuje začatie vyšetrovania vedeného OLAF-om splneniu súboru jasných a presných podmienok. Keďže vyvoláva účinky voči tretím osobám, jeho povaha právnej normy všeobecnej alebo internej povahy nevyklučuje, že by mohla priznávať práva jednotlivcom.
- 54 Komisia navrhuje zamietnuť prvú časť prvého odvolacieho dôvodu ako nedôvodnú a v každom prípade ako neúčinnú.

– Posúdenie Súdnyim dvorom

- 55 Treba pripomenúť, že medzi podmienky vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie podľa článku 340 druhého odseku ZFEÚ patrí požiadavka dostatočne závažného porušenia právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom (rozsudok z 30. mája 2017, Safa Nicu Sepahan/Rada, C-45/15 P, EU:C:2017:402, bod 29 a citovaná judikatúra).
- 56 V tejto súvislosti treba v prvom rade uviesť, že Všeobecný súd v bode 56 napadnutého rozsudku rozhodol, že článok 1 ods. 3 nariadenia č. 1073/1999 nemožno považovať za takúto právnu normu, keďže sa obmedzuje na vymenovanie cieľov a úloh OLAF-u v rámci administratívnych vyšetrovaní.

- 57 Tvrdenie uvedené J. Dallim, podľa ktorého je toto posúdenie poznačené nesprávnym právnym posúdením, keďže nezohľadňuje skutočnosť, že toto ustanovenie podmieňuje začatie vyšetrovania vedeného OLAF-om splnením dvoch podmienok, a to existenciou „dostatočne závažných podozrení“ a existenciou „závažných skutočností“, nemôže uspieť.
- 58 Na jednej strane totiž uvedené ustanovenie spresňuje, že administratívne vyšetrovania vedené OLAF-om sa vykonávajú „na účely“ „vyšetrovania závažných záležitostí“, ktoré môžu viesť k stíhaniu. Keďže cieľom vyšetrovania vedeného OLAF-om je podľa toho istého ustanovenia odhaliť závažné skutočnosti, existenciu takýchto skutočností nemožno považovať za predchádzajúcu podmienku, ktorej by podliehalo začatie takéhoto vyšetrovania.
- 59 Na druhej strane, hoci z judikatúry Súdneho dvora skutočne vyplýva, že vyšetrovanie vedené OLAF-om možno začať len vtedy, ak existujú dostatočne závažné podozrenia týkajúce sa podvodu, korupcie alebo iných protiprávných činností, ktoré môžu poškodiť finančné záujmy Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. júla 2003, Komisia/ECB, C-11/00, EU:C:2003:395, bod 141, a z 10. júla 2003, Komisia/EIB, C-15/00, EU:C:2003:396, bod 164), ako uviedol generálny advokát v bode 50 svojich návrhov, táto podmienka nevyplýva z článku 1 ods. 3 nariadenia č. 1073/1999, ktorý okrem toho neodkazuje na pojem „dostatočne závažné podozrenia“.
- 60 Po druhé Všeobecný súd v bode 57 napadnutého rozsudku rozhodol, že článok 5 pokynov OLAF-u nepredstavuje právnu normu, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom, pričom vychádzal z kvalifikácie týchto pokynov ako „interných noriem“, ako aj z okolnosti, že tento článok opisuje postup výberu zavedený v rámci OLAF-u s cieľom zabezpečiť, aby sa v rámci ním vedených vyšetrovaní postupovalo logicky a koherentne.
- 61 Z toho vyplýva, že posúdenie vykonané Všeobecným súdom v tomto bode nie je založené iba na kvalifikácii uvedeného článku ako „internej normy“, ale tiež na jeho obsahu.
- 62 Zo samotného znenia článku 5 pokynov OLAF-u pritom vyplýva, že jeho cieľom je vymedziť podmienky vydania stanoviska určeného riaditeľovi OLAF-u v rámci postupu výberu a že vymenúva okolnosti, ktoré sa musia zohľadniť v rámci tohto postupu bez toho, aby boli stanovené podmienky predchádzajúce začatiu vyšetrovania vedeného OLAF-om.
- 63 Za týchto podmienok J. Dalli nemôže platne tvrdiť, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že tento článok nepredstavuje právnu normu, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom.
- 64 V dôsledku toho treba prvú časť prvého odvolacieho dôvodu zamietnuť ako nedôvodnú.

O druhej časti prvého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

- 65 V druhej časti prvého odvolacieho dôvodu J. Dalli tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne rozhodol, že nebola porušená povinnosť náležitej starostlivosti.
- 66 V prvom rade Všeobecný súd v bode 68 napadnutého rozsudku údajne skreslil skutkový stav tým, že nespresnil, že „veľmi krátka doba“ alebo „krátka doba“, ktorá uplynula od odoslania informácií uvedených v sťažnosti do rozhodnutia o začatí vyšetrovania, nezodpovedala jednému dňu, ale niekoľkým hodinám.

- 67 V druhom rade podľa neho na rozdiel od toho, čo vyplýva z tohto bodu 68, zo stanoviska útvaru „Vyšetrovanie – Výber a preskúmanie“ nemožno vyvodiť, že tento útvar uskutočnil skúmanie týkajúce sa sťažovateľa a ďalších dvoch dotknutých osôb, keďže dozorný výbor OLAF-u (ďalej len „dozorný výbor“) podľa neho uviedol, že nenašiel žiadne dôkazy o existencii preverovaní OLAF-u, okrem tých, ktoré sa týkali existencie osôb a obchodných spoločností, ktorých mená a názvy sú uvedené v sťažnosti. OLAF teda podľa neho nepristúpil k podrobnému preskúmaniu, ktoré mu prislúchalo vykonať.
- 68 Po tretie napadnutý rozsudok údajne nie je dostatočne odôvodnený, keďže neuvádza dôvody, prečo nebolo zohľadnené stanovisko, ktoré vydal dozorný výbor.
- 69 Po štvrté Všeobecný súd podľa neho vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že OLAF dostatočne preskúmal tvrdenia uvedené v sťažnosti týkajúcej sa J. Dalliho predtým, než rozhodol o začatí vyšetrovania v tejto veci.
- 70 Všeobecný súd teda údajne nedostatočne vysvetlil skutkové okolnosti, ktoré uviedol J. Dalli, ako aj dôvod, prečo nemohli byť posúdené pred začatím vyšetrovania, hoci sa mohlo pristúpiť najmä k overeniam, pokiaľ ide o stanoviská zaujaté sťažovateľom v spisoch, ktoré boli predložené J. Dallimu, aj pokiaľ ide o vzťahy tohto sťažovateľa s Komisiou.
- 71 Okrem toho posúdenie uvedené Všeobecným súdom v bode 73 napadnutého rozsudku, podľa ktorého OLAF môže začať vyšetrovanie na základe informácií uvedených v sťažnosti, ak sú presné a podrobné, bez toho, aby pristúpil k overeniam potrebným na posúdenie dôveryhodnosti týchto tvrdení, je podľa neho nesprávne. Všeobecný súd mal tiež v bode 74 napadnutého rozsudku podľa neho rozhodnúť, že OLAF bol povinný uistiť sa, že nenastal konflikt záujmov, hoci by takýto konflikt zjavne nevyplýval zo získaných informácií.
- 72 Komisia navrhuje zamietnuť druhú časť prvého odvolacieho dôvodu ako sčasti neprípustnú a sčasti nedôvodnú.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

- 73 Pokiaľ ide po prvé o tvrdenie J. Dalliho, že Všeobecný súd v bode 68 napadnutého rozsudku skreslil skutkový stav, treba pripomenúť, že ako vyplýva z článku 256 ods. 1 druhého pododseku ZFEÚ a článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, odvolanie sa obmedzuje na právne otázky. Všeobecný súd je preto ako jediný oprávnený zistiť a posúdiť relevantný skutkový stav, ako aj posúdiť dôkazy. Posúdenie tohto skutkového stavu a dôkazov teda s výnimkou prípadu ich skreslenia nepredstavuje právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci odvolania (rozsudok z 28. mája 2020, Asociación de fabricantes de morcilla de Burgos/Komisia, C-309/19 P, EU:C:2020:401, bod 10 a citovaná judikatúra).
- 74 V bode 68 napadnutého rozsudku Všeobecný súd presne nespomenul, koľko času uplynulo medzi prijatím informácií od Komisie a začatím vyšetrovania vedeného OLAF-om.
- 75 Keďže však príslušné pravidlá nestanovujú v tejto súvislosti žiadnu záväznú lehotu, Všeobecnému súdu nemožno vytýkať, že neuviedol presnú dobu, ktorá uplynula medzi týmito dvomi udalosťami.
- 76 Pokiaľ ide o výrazy „veľmi krátka doba“ a „krátka doba“, ktoré Všeobecný súd použil v tomto bode, vôbec nie sú nezlučiteľné s lehotou niekoľkých hodín, ktorú uvádza J. Dalli. Preto je bez toho, aby bolo potrebné vyjadriť sa k dĺžke dotknutej doby, potrebné konštatovať, že použitie týchto výrazov nemôže predstavovať skreslenie skutkového stavu.

- 77 Po druhej svojimi tvrdeniami, že Všeobecný súd zo stanoviska útvaru „Vyšetovanie – Výber a preskúmanie“ nesprávne vyvodil, že OLAF uskutočnil skúmanie týkajúce sa sťažovateľa a dvoch ďalších dotknutých osôb, J. Dalli spochybňuje skutkové posúdenia vykonané Všeobecným súdom v bode 68 napadnutého rozsudku.
- 78 Keďže tieto tvrdenia neuvádzajú žiadne skreslenie skutkových okolností, ktoré viedlo k týmto posúdeniam, musia byť v súlade s judikatúrou Súdneho dvora pripomenutou v bode 73 tohto rozsudku zamietnuté ako neprípustné. V každom prípade, pokiaľ by sa uvedené tvrdenia mali chápať tak, že poukazujú na skreslenie stanoviska prijatého dozorným výborom, treba uviesť, že výňatky z tohto stanoviska citované v odvolaní neodporujú konštatovaniam Všeobecného súdu uvedeným v tomto bode 68.
- 79 Pokiaľ ide po tretie o údajný nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku, treba pripomenúť, že z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že povinnosť odôvodnenia neukladá Všeobecnému súdu vypracovať odôvodnenie, ktoré by vyčerpávajúcim spôsobom rozoberalo jednotlivú všetky úvahy vyjadrené účastníkmi sporu, odôvodnenie Všeobecného súdu teda môže byť implicitné pod podmienkou, že umožní dotknutým osobám oboznámiť sa s dôvodmi, pre ktoré Všeobecný súd neuznal ich tvrdenia, a poskytne Súdnemu dvoru dostatok prostriedkov, aby mohol vykonať svoje preskúmanie (rozsudok z 25. júna 2020, SATCEN/KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, bod 96 a citovaná judikatúra).
- 80 V prejednávanej veci Všeobecný súd v bode 68 napadnutého rozsudku poukázal na skutočnosti, ktoré ho viedli k záveru, že OLAF uskutočnil skúmanie týkajúce sa sťažovateľa a dvoch iných dotknutých osôb. Okrem toho v bodoch 69 až 74 napadnutého rozsudku uviedol dôvody, ktoré ho viedli k záveru, že OLAF nebol povinný vykonať ďalšie overenia pred začatím ním vedeného vyšetovania.
- 81 Toto odôvodnenie je dostatočné na to, aby umožnilo J. Dallimu pochopiť dôvody, prečo bola jeho argumentácia zamietnutá, a aby umožnilo Súdnemu dvoru pristúpiť k preskúmaniu bez toho, aby sa Všeobecný súd musel osobitne vyjadriť k stanovisku prijatému dozorným výborom.
- 82 Pokiaľ ide po štvrté o údajne nesprávne právne posúdenie Všeobecného súdu týkajúce sa toho, ako OLAF preskúmal postúpené informácie, treba pripomenúť, že ako vyplýva z bodu 59 tohto rozsudku, vyšetovanie vedené OLAF-om možno začať len vtedy, ak existujú dostatočne závažné podozrenia týkajúce sa podvodu, korupcie alebo iných protiprávnych činností, ktoré by mohli poškodiť finančné záujmy Únie.
- 83 Z tejto podmienky vyplýva, že samotné podanie sťažnosti na OLAF môže odôvodniť začatie vyšetovania len vtedy, ak OLAF pristúpil k prvotnému posúdeniu tvrdení uvedených v tejto sťažnosti.
- 84 Ako však vyplýva z bodu 58 tohto rozsudku, OLAF nie je pred začatím vyšetovania povinný pristúpiť k overeniu určenému na úplné posúdenie dôvodnosti týchto tvrdení, keďže z článku 2 nariadenia č. 1073/1999 vyplýva, že práve cieľom tohto vyšetovania je preukázať prípadnú protiprávnosť preskúmaných činností. Navyše podľa článkov 3 a 4 tohto nariadenia môže OLAF použiť vyšetovacie prostriedky, ktoré mu umožňujú riadne vykonať toto preskúmanie, až po začatí vyšetovania.
- 85 V dôsledku toho Všeobecný súd nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 70 a 71 napadnutého rozsudku uviedol, že OLAF-u neprislúchalo pred začatím vyšetovania vykonať dôkladné posúdenie získaných informácií, ale že naopak musel starostlivo a nestranné preskúmať všetky predmetné skutočnosti, a najmä spoľahlivosť zdroja, ako aj dôveryhodnosť tvrdení s cieľom určiť, či sú tieto informácie dostatočné na odôvodnenie začatia tohto vyšetovania.
- 86 Všeobecný súd v bode 73 napadnutého rozsudku oprávnene usudzoval, že presnosť a podrobnosť informácií získaných OLAF-om na prvý pohľad dostatočne preukazovala dôveryhodnosť týchto informácií. Rovnako Všeobecný súd v bode 74 napadnutého rozsudku správne uviedol, že v situácii, že

v spise sa neuvádzali okolnosti, z ktorých by zjavne vyplývalo, že došlo k manipulácii alebo konfliktu záujmov, OLAF nebol povinný pristúpiť k skúmaniu zameranému na overenie spoľahlivosti zdroja uvedených informácií.

- 87 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 72 napadnutého rozsudku usúdil, že OLAF pred začatím vyšetrovania nebol povinný zaujať stanovisko k skutočnostiam, ktoré uviedol J. Dalli vo svojej žalobe v prvostupňovom konaní a ktoré sa týkali stanoviska prijatého sťažovateľom v záležitostiach, ktorými bol poverený J. Dalli, ani k údajným vzťahom tohto sťažovateľa s Komisiou.
- 88 V dôsledku toho treba zamietnuť druhú časť prvého odvolacieho dôvodu ako sčasti neprípustnú a sčasti nedôvodnú. Z toho vyplýva, že je potrebné zamietnuť prvý odvolací dôvod ako celok.

O druhom odvolacom dôvode týkajúcom sa rozšírenia vyšetrovania

O prvej časti druhého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

- 89 V prvej časti druhého odvolacieho dôvodu J. Dalli tvrdí, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 84 až 89 napadnutého rozsudku v rozpore s nariadením č. 1073/1999 rozhodol, že interné vyšetrovanie vedené OLAF-om mohlo byť rozšírené tak, aby zahŕňalo skutočnosti, ktoré mali byť predmetom externého vyšetrovania tohto orgánu. Tvrdí, že hoci normotvorca Únie v článku 7 ods. 4 nariadenia č. 883/2013, ktorým bolo zrušené nariadenie č. 1073/1999, výslovne uviedol možnosť skombinovať prvky externého a interného vyšetrovania do jedného vyšetrovania, nariadenie č. 1073/1999 takúto možnosť nepovoľuje, lebo v takom prípade ukladá povinnosť začať dve samostatné vyšetrovania.
- 90 Komisia navrhuje, aby bola prvá časť druhého odvolacieho dôvodu zamietnutá ako nedôvodná a v každom prípade ako neúčinná.

– Posúdenie Súdnym dvorom

- 91 Nariadenie č. 1073/1999 rozlišuje medzi externými vyšetrovaniami, ktoré sa vykonávajú na miestach v členských štátoch a tretích štátoch, a internými vyšetrovaniami, ktoré sa vykonávajú v rámci inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie. Tieto dva druhy vyšetrovaní sú v uvedenom poradí upravené článkami 3 a 4 tohto nariadenia.
- 92 V súvislosti s rozhodnutím o tvrdení J. Dalliho, založenom na neoprávnenom rozšírení pôsobnosti vyšetrovania vedeného OLAF-om, Všeobecný súd v bode 84 napadnutého rozsudku konštatoval, že nariadenie č. 1073/1999 neobsahovalo žiadne ustanovenie týkajúce sa „možnosti zmeniť rozsah interného vyšetrovania tak, aby zahŕňalo aj externé vyšetrovanie a naopak“. V bode 86 tohto rozsudku dodal, že ak by sa riaditeľovi OLAF-u nepriznala právomoc pristúpiť k takémuto rozšíreniu, bolo by to v rozpore s cieľmi stanovenými pre OLAF, ako aj s jeho nezávislosťou. V bode 87 uvedeného rozsudku tiež zdôraznil, že možnosť tohto rozšírenia je výslovne upravená v článku 12 ods. 3 pokynov OLAF-u.
- 93 V tejto súvislosti treba najskôr uviesť, že odôvodnenie Všeobecného súdu týkajúce sa analýzy znenia ustanovení nariadenia č. 1073/1999 nie je poznačené žiadnou vadou.

- 94 Ďalej treba konštatovať, že výklad týchto ustanovení vzhľadom na ciele stanovené pre OLAF, ktorý podal Všeobecný súd, je spôsobilý podporiť efektivitu činnosti OLAF-u, keďže mu umožňuje v rámci toho istého konania vykonávať vyšetrovanie tak v rámci inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie, ako aj mimo nich, s cieľom zhromaždiť všetky dôkazy umožňujúce posúdiť zákonnosť správania, ktoré podlieha preskúmaniu OLAF-u.
- 95 Napokon sa nemožno domnievať, že sústredenie činností externého aj interného vyšetrovania do toho istého konania by mohlo dotknuté osoby pripraviť o procesné záruky alebo že by všeobecnejšie mohlo brániť tomu, aby sa na každú z týchto činností uplatňovali pravidlá upravujúce činnosť OLAF-u.
- 96 V dôsledku toho zo skutočnosti, že normotvorca Únie v článku 7 ods. 4 nariadenia č. 883/2013 výslovne stanovil, že vyšetrovanie vedené OLAF-om môže obsahovať externé aj interné prvky, nevyplýva, že by nariadenie č. 1073/1999 vylučovalo takúto možnosť. Naopak, vzhľadom na to, čo bolo uvedené v predchádzajúcich bodoch tohto rozsudku, je potrebné konštatovať, že tento článok 7 ods. 4 jasnejšie vyjadruje zásady, ktoré sa už uplatňovali v rámci pôsobnosti nariadenia č. 1073/1999, a že Všeobecný súd nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že „rozšírenie rozsahu vyšetrovania [nebolo] samo osebe nezákonné“.
- 97 Z toho vyplýva, že prvú časť druhého odvolacieho dôvodu je potrebné zamietnuť ako nedôvodnú.

O druhej časti druhého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

- 98 V druhej časti druhého odvolacieho dôvodu J. Dalli tvrdí, že Všeobecný súd skreslil prvostupňovú žalobu, keď v bode 80 napadnutého rozsudku uviedol, že v tejto žalobe presne neidentifikoval normu priznávajúcu práva jednotlivcom, ktorú by OLAF v prejednávanej veci porušil. Podľa neho zo znenia bodov 92 až 96 tejto žaloby jasne vyplýva, že išlo o články 3 a 4 nariadenia č. 1073/1999.
- 99 Komisia navrhuje, aby bola druhá časť druhého odvolacieho dôvodu zamietnutá ako nedôvodná.

– Posúdenie Súdnym dvorom

- 100 Z preskúmania prvej časti tohto odvolacieho dôvodu, uvedeného v bodoch 91 až 97 tohto rozsudku, vyplýva, že Všeobecný súd v bodoch 84 až 89 napadnutého rozsudku správne uviedol, že na základe nariadenia č. 1073/1999 bol OLAF oprávnený rozšíriť rozsah interného vyšetrovania tak, aby zahŕňalo prvky externého vyšetrovania.
- 101 Okrem toho J. Dalli nespochybnil ani preskúmanie konania OLAF-u v súvislosti s rozšírením jeho vyšetrovania, uvedené v bodoch 91 a 92 napadnutého rozsudku, ani záver, ku ktorému dospel Všeobecný súd v bode 93 napadnutého rozsudku, podľa ktorého J. Dalli nepreukázal, že rozšírenie vyšetrovania vedeného OLAF-om bolo protiprávne.
- 102 V dôsledku toho aj za predpokladu, že by Všeobecný súd tak, ako tvrdí J. Dalli, skreslil žalobu v prvostupňovom konaní, keď v bode 80 napadnutého rozsudku uviedol, že táto žaloba presne neidentifikovala normu priznávajúcu práva jednotlivcom, ktorú by OLAF porušil, toto pochybenie by nemohlo vyvrátiť zamietnutie druhej výhrady vznesenej J. Dallim v prvostupňovom konaní, založenej na vadách pri vymedzení povahy vyšetrovania a jeho rozšírení.

- 103 Podľa ustálenej judikatúry pritom výhrady smerujúce proti doplňujúcim dôvodom rozhodnutia Všeobecného súdu nemôžu mať za následok zrušenie tohto rozhodnutia a sú teda neúčinné (rozsudok z 18. júna 2020, *Dovgan/EUIPO*, C-142/19 P, neuvyverejnený, EU:C:2020:487, bod 92 a citovaná judikatúra).
- 104 Preto treba zamietnuť druhú časť druhého odvolacieho dôvodu ako neúčinnú a zamietnuť tento odvolací dôvod ako celok.

O treťom odvolacom dôvode týkajúcom sa zhromažďovania dôkazov

O prvej časti tretieho odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

- 105 V prvej časti tretieho odvolacieho dôvodu J. Dalli tvrdí, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia pri preskúmaní tretej výhrady vznesenej v prvostupňovom konaní, týkajúcej sa zhromažďovania dôkazov OLAF-om.
- 106 Po prvé Všeobecný súd údajne vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 103 napadnutého rozsudku uviedol, že riaditeľ OLAF-u sa mohol priamo zúčastňovať na vyšetrovaní, hoci na jednej strane článok 6 ods. 1 nariadenia č. 1073/1999 podľa neho stanovuje jedine to, že mu prislúcha riadiť vyšetrovania, a na druhej strane tvrdí, že táto priama účasť zasahuje do jeho objektívnej nestrannosti, čo je v rozpore s článkom 41 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).
- 107 Po druhé Všeobecný súd v bode 105 napadnutého rozsudku podľa neho nesprávne uviedol, že účasť zástupcov vnútroštátneho orgánu na vyšetrovaní narúša objektívnu nestrannosť OLAF-u, hoci jeden z týchto zástupcov bol tiež členom dozorného výboru. Skutočnosť, že s touto účasťou súhlasila osoba, ktorej sa týkalo predmetné vyšetrovanie, a že sa nepreukázalo, že uvedená účasť by mala vplyv na priebeh vyšetrovania, podľa neho nestačí na zaručenie nestrannosti OLAF-u.
- 108 Po tretie podľa neho Všeobecný súd v bode 119 napadnutého rozsudku vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď uviedol, že zásah do súkromného života, ktorý predstavuje zhromažďovanie, uchovávanie a používanie záznamov telefonických rozhovorov, by mohol byť odôvodnený tým, že ho nespochybnili maltské orgány, ako aj zásadou lojálnej spolupráce.
- 109 Po štvrté Všeobecný súd v bode 124 napadnutého rozsudku údajne nesprávne usúdil, že nie je potrebné rozhodnúť, či je zaznamenávanie telefonických rozhovorov nezákonné, keďže J. Dalli nebol účastníkom týchto rozhovorov.
- 110 Komisia navrhuje, aby bola prvá časť tretieho odvolacieho dôvodu zamietnutá ako nedôvodná a v každom prípade ako sčasti neúčinná.

– Posúdenie Súdnym dvorom

- 111 Pokiaľ ide po prvé o nesprávne právne posúdenie, z ktorého údajne vychádzal Všeobecný súd pri rozhodovaní o účasti riaditeľa OLAF-u na vyšetrovaní, treba pripomenúť, že článok 41 ods. 1 Charty najmä uvádza, že každý má právo, aby inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie vybavovali jeho záležitosti nestranne.

- 112 Z toho vyplýva, že týmto inštitúciám, orgánom, úradom a agentúram prislúcha povinnosť postupovať v súlade s požiadavkou nestrannosti v jej dvoch zložkách, ktorými sú jednak subjektívna nestrannosť, v zmysle ktorej žiadny z členov dotknutej inštitúcie nesmie prejavovať osobnú zaujatosť, a jednak objektívna nestrannosť, v zmysle ktorej musí táto inštitúcia poskytnúť dostatočné záruky na vylúčenie akýchkoľvek oprávnených pochybností týkajúcich sa prípadnej zaujatosti (pozri v tomto zmysle rozsudky z 20. decembra 2017, Španielsko/Rada, C-521/15, EU:C:2017:982, bod 91, ako aj z 27. marca 2019, August Wolff a Remedia/Komisia, C-680/16 P, EU:C:2019:257, bod 27).
- 113 Úloha riaditeľa OLAF-u pri vedení vyšetrovania je vymedzená v článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1073/1999, ktorý stanovuje, ako uviedol Všeobecný súd v bode 103 napadnutého rozsudku, že riaditeľ OLAF-u nariadi vyšetrovanie.
- 114 Hoci toto nariadenie osobitne neohraničuje skutočný výkon tejto funkcie, z povahy činností OLAF-u vyplýva, že tento výkon nevyhnutne znamená, že riaditeľ OLAF-u má možnosť dávať pokyny úradníkom útvaru zodpovedného za vyšetrovanie s cieľom usmerňovať ich vyšetrovaciu činnosť, vrátane prípadného nariadenia vykonať určité vyšetrovacie úkony.
- 115 Okrem toho z článku 11 ods. 6 pokynov OLAF-u vyplýva, že niektoré vyšetrovacie úkony vymenované v tomto ustanovení sa môžu vykonať iba po predložení písomného aktu vydaného riaditeľom OLAF-u, ktorý okrem iného potvrdzuje vyšetrovanie, ktoré sú oprávnení vykonávať úradníci OLAF-u. To platí najmä pre výsluch dotknutých osôb alebo svedkov, ako aj prehliadky priestorov a obhliadky na mieste.
- 116 Riaditeľ OLAF-u má teda zohrávať aktívnu úlohu pri vedení vyšetrovaní, ako to vyplýva aj z článku 9 ods. 1 nariadenia č. 1073/1999, ktorý stanovuje, že správa z vyšetrovania sa vypracuje pod jeho vedením.
- 117 J. Dalli nepreukázal, že priama účasť riaditeľa OLAF-u na niektorých vyšetrovacích činnostiach, ktorú možno priradiť k ustanoveniam, ktoré mu priznávajú túto aktívnu úlohu, by mohla narušiť jeho objektívnu nestrannosť. Okrem toho nespochybnil platnosť týchto ustanovení.
- 118 Za týchto okolností sa nemožno domnievať, že J. Dalli preukázal, že posúdenie Všeobecného súdu uvedené v bode 103 napadnutého rozsudku, podľa ktorého takáto priama účasť neohrozuje nestrannosť vyšetrovania, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.
- 119 Pokiaľ ide o druhé o účasť zástupcu vnútroštátneho orgánu, ktorý je tiež členom dozorného výboru, na výsluchu pána Z., treba uviesť, že článok 11 ods. 1 nariadenia č. 1073/1999 stanovuje, že tento výbor posilňuje nezávislosť OLAF-u pravidelným monitorovaním vykonávania vyšetrovacej funkcie. V rámci tejto úlohy môže najmä vydávať riaditeľovi OLAF-u stanoviská týkajúce sa činností OLAF-u.
- 120 Z tohto ustanovenia teda vyplýva, že členovia uvedeného výboru majú vykonávať kontrolnú funkciu nad vyšetrovaniami vedenými OLAF-om.
- 121 Vzhľadom na úlohu priznanú dozornému výboru skutočnosť, že jeden z jeho členov sa priamo podieľal na výkone vyšetrovania vedeného OLAF-om, môže nepochybne vyvolať legitímnu pochybnosť o prípadnej existencii jeho pozitívnej alebo negatívnej zaujatosti pri výkone jeho kontrolných úloh v rámci tohto výboru, pokiaľ ide o podmienky vedenia predmetnej vyšetrovacej činnosti.
- 122 Hoci by objektívna nestrannosť člena dozorného výboru mohla byť takto spochybnená v súvislosti s jeho výkonom kontrolných funkcií v tomto postavení, okolnosť, že táto osoba môže byť neskôr povolaná pristúpiť k takémuto preskúmaniu, naproti tomu nemôže vyvolať legitímnu pochybnosť o jej nestrannosti pri účasti na vyšetrovacej činnosti.

- 123 Hoci by teda nedostatok objektívnej nestrannosti, na ktorý poukazuje J. Dalli, mohol byť prípadne namietaný vo vzťahu k stanovisku, ktoré vydal dozorný výbor k vyšetrovaniu vedeného OLAF-om, nie je spôsobilý spochybniť dodržanie zásady nestrannosti v rámci tohto vyšetrovania a predovšetkým počas výsluchu, na ktorom sa zúčastnil člen tohto výboru.
- 124 Cieľom argumentácie J. Dalliho, ktorá sa týka bodu 105 napadnutého rozsudku, však bolo spochybniť zákonnosť zhromažďovania dôkazov OLAF-om, nie zákonnosť stanoviska dozorného výboru. Tvrdenie založené na nesprávnom právnom posúdení, ku ktorému malo dôjsť v tomto bode, sa preto musí odmietnuť ako nedôvodné.
- 125 Po tretie tvrdenie smerujúce proti bodu 119 napadnutého rozsudku musí byť odmietnuté ako neúčinné na základe judikatúry Súdneho dvora pripomenutej v bode 103 tohto rozsudku, keďže sa týka dôvodov uvedených Všeobecným súdom na doplnenie.
- 126 Odvolateľ sa totiž domnieva, že Všeobecný súd nemohol odmietnuť jeho argumentáciu, ktorej cieľom bolo preukázať, že zhromažďovanie výpisov telefonických hovorov maltskými orgánmi predstavuje zásah do súkromného života, pričom vychádza z toho, že maltské orgány neupozornili OLAF, ako aj z povinnosti týchto orgánov spolupracovať s OLAF-om, ak je ich spolupráca v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou. Nespochybňuje však konštatovanie Všeobecného súdu, že J. Dalli nepreukázal, že OLAF mohol byť považovaný za úrad zodpovedný za spôsob zhromažďovania predmetných informácií maltskými orgánmi.
- 127 Pokiaľ ide po štvrté o pochybenie, ktorého sa mal dopustiť Všeobecný súd tým, že v bode 124 napadnutého rozsudku konštatoval, že právo J. Dalliho na rešpektovanie súkromného života a dôvernosc komunikácie nebolo porušené, keďže nebol účastníkom zaznamenaného telefonického rozhovoru z 3. júla 2012, treba pripomenúť, že z ustálenej judikatúry Súdneho dvora citovanej v bode 55 tohto rozsudku vyplýva, že mimozmluvná zodpovednosť Únie nemôže vzniknúť z akéhokoľvek dostatočne závažného porušenia právnej normy Únie, ale jedine z dostatočne závažného porušenia právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom.
- 128 Cieľom tohto obmedzenia je bez toho, aby boli dotknuté pravidlá uplatňujúce sa na posúdenie zákonnosti aktu Únie, obmedziť vznik tejto zodpovednosti len na situácie, v ktorých protiprávne konanie inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie spôsobilo ujmu jednotlivcovi tým, že poškodilo jeho záujmy, ktoré sú osobitne chránené právom Únie.
- 129 Úloha tohto obmedzenia by teda bola narušená, ak by sa pripustilo, že mimozmluvná zodpovednosť Únie mohla vzniknúť s cieľom nahradiť škodu spôsobenú jednotlivcovi porušením právnej normy, ktorá nezakladá žiadne právo v jeho prospech, ale ktorej cieľom je priznať práva tretej osobe.
- 130 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 124 napadnutého rozsudku rozhodol, že Únii nemohla vzniknúť zodpovednosť voči J. Dallimu z dôvodu prípadného porušenia práva na rešpektovanie súkromného života a dôvernosc komunikácie tretích osôb, ktorá bola odpočúvaná a zaznamenaná.
- 131 V dôsledku toho treba zamietnuť prvú časť tretieho odvolacieho dôvodu ako sčasti neprípustnú a sčasti nedôvodnú.

O druhej časti tretieho odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

- 132 V druhej časti tretieho odvolacieho dôvodu J. Dalli tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne vyhodnotil dôkazy.

- 133 V prvom rade zo samotného znenia vyjadrení bývalých zamestnancov J. Dalliho počas ich stretnutí s poslancami Európskeho parlamentu vyplýva, že na rozdiel od toho, čo uviedol Všeobecný súd v bode 108 napadnutého rozsudku, ich úradníci OLAF-u žiadali, aby trvali na svojej verzii skutkového stavu.
- 134 Po druhé Všeobecný súd údajne skreslil dôkazy, keď v bode 110 napadnutého rozsudku uviedol, že existuje len „malý rozdiel“ medzi dvomi verziami prepisu tej istej časti telefonického rozhovoru, zatiaľ čo jedna z týchto verzií uvádza, že J. Dalli žiada určitú odmenu, zatiaľ čo druhá uvádza, že ide o žiadosť od tretej osoby.
- 135 V treťom rade Všeobecný súd podľa neho nebol oprávnený v bode 111 napadnutého rozsudku odmietnuť relevantnosť článkov v tlači, ktorých obsah Komisia podľa neho nespochybnila, keďže tieto články ako také predstavujú dôkazy týkajúce sa podmienok, za ktorých sa uskutočnil výsluch pani K. Skutočnosť, že pani K. podpísala zápisnicu, ktorá nespochybňuje podmienky jej výsluchu, podľa neho nie je rozhodujúca, keďže z týchto článkov v tlači výslovne vyplýva, že túto zápisnicu musela podpísať bez toho, aby si ju prečítala.
- 136 Po štvrté Všeobecný súd údajne nezohľadnil dôkazy predložené J. Dallim v súvislosti so záznamom telefonického rozhovoru z 3. júla 2012, ktorý urobil OLAF. Rovnako si podľa neho protirečil, keď v bode 125 napadnutého rozsudku uviedol, že nič neumožňovalo domnievať sa, že cieľom tohto rozhovoru bolo spochybníť žalobcu, hoci v bode 122 napadnutého rozsudku konštatoval, že tento rozhovor bol zorganizovaný na predloženie dodatočných dôkazov s cieľom potvrdiť alebo vyvrátiť existenciu skutkových okolností.
- 137 Po piate Všeobecný súd v bode 126 napadnutého rozsudku údajne nesprávne nezohľadnil stanovisko dozorného výboru 2/2012, hoci toto stanovisko predstavuje dôkaz.
- 138 Komisia navrhuje zamietnuť druhú časť tretieho odvolacieho dôvodu ako sčasti neprípustnú, sčasti neúčinnú a sčasti nedôvodnú.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

- 139 Vzhľadom na tvrdenie J. Dalliho, že Všeobecný súd skreslil dôkazy tým, že nesprávne vyložil niektoré dokumenty, treba najskôr uviesť, že hoci skreslenie dôkazov môže spočívať vo výklade dokumentu, ktorý je v rozpore s jeho obsahom, na dokázanie takéhoto skreslenia nestačí preukázať, že tento dokument bolo možné vykladať aj inak, než ho vyložil Všeobecný súd. V tejto súvislosti je nevyhnutné preukázať, že Všeobecný súd zjavne prekročil hranice primeraného posúdenia tohto dokumentu najmä tým, že vyložil tento dokument v rozpore s jeho znením (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. februára 2011, Activision Blizzard Germany/Komisia, C-260/09 P, EU:C:2011:62, bod 54; zo 7. apríla 2016, Akhras/Rada, C-193/15 P, EU:C:2016:219, bod 72, ako aj z 30. januára 2020, České dráhy/Komisia, C-538/18 P a C-539/18 P, neuvverejnený, EU:C:2020:53, bod 60).
- 140 Po prvé v bode 108 napadnutého rozsudku Všeobecný súd najmä usúdil, že z prepisu rozhovoru medzi bývalými zamestnancami J. Dalliho a poslancami Európskeho parlamentu v podstate vyplýva, že úradníci OLAF-u odporučili pánovi G., aby bol opatrný, akým spôsobom poskytuje informácie, aby neohrozil vyšetrovanie prebiehajúce na Malte, ale pritom ho nevyzvali, aby sa pridržal svojej pôvodnej verzie. Všeobecný súd predovšetkým zdôraznil, že pán G. v odpovedi na otázku poprel, že by ho títo úradníci OLAF-u žiadali o zotrvanie na tejto verzii.
- 141 Hoci vyjadrenia pána G. zachytené v tomto prepise vykazujú určité nejasnosti, pokiaľ ide o odporúčania vyslovené uvedenými úradníkmi OLAF-u, nič to nemení na tom, že Všeobecný súd v tomto bode 108 presne poukázal na odpoveď, ktorú pán G. poskytol na otázku týkajúcu sa priamo toho, či ho úradníci

OLAF-u navádzali podať nepravdivé vyhlásenie. Okrem toho z uvedeného prepisu vyplýva, že pán G. tiež uviedol, že tí istí úradníci OLAF-u ho nabádali k opatrnosti bez toho, aby ho niekedy výslovne vyzvali zamlčať niektoré skutočnosti.

- 142 Za týchto okolností J. Dalli nepreukázal, že Všeobecný súd v uvedenom bode 108 skreslil sporný prepis tým, že zjavne prekročil hranice primeraného posúdenia tohto dokumentu.
- 143 Po druhé Všeobecný súd v bode 110 napadnutého rozsudku poukázal na rozdiel medzi dvomi verziami prepisu tej istej pasáže telefonického rozhovoru z 29. marca 2012. Domnieval sa, že ide o nepatrný rozdiel, ktorý nemá vplyv na závery OLAF-u, a že z týchto dvoch verzií bolo možné implicitne vyvodiť, že obidve odkazujú na sumu požadovanú J. Dallim.
- 144 V tejto súvislosti sa zdá, že Všeobecný súd presne reprodukoval pojmy použité v každej z verzií, ktoré predložil J. Dalli. Hoci je okrem iného možné vykladať verziu poskytnutú maltskými orgánmi spôsobom, ktorý navrhol J. Dalli a podľa ktorého ju bolo možné chápať tak, že uvádza sumu požadovanú pánom Z., a nie J. Dallim, tento výklad nie je natoľko presvedčivý, aby sa mohlo dospieť k záveru, že Všeobecný súd zjavne prekročil hranice primeraného posúdenia tejto verzie.
- 145 Po tretie z bodu 111 napadnutého rozsudku vyplýva, že Všeobecný súd rozhodol nepriznať rozhodujúcu váhu článkom v maltskej tlači, ktoré predložil J. Dalli s cieľom spochybníť podmienky, za ktorých sa uskutočnil prvý výsluch pani K.
- 146 Z toho istého bodu však vyplýva, že Všeobecný súd sa tiež subsidiárne oprel o okolnosť, že zo zápisnice z druhého výsluchu pani K. nevyplývalo, že pri tejto príležitosti spochybnila podmienky, za ktorých sa konal jej prvý výsluch, hoci pristúpila k doplneniam, zmenám a objasneniam k tomuto prvému výsluchu.
- 147 Tento posledný dôvod, ktorý J. Dalli v rámci tohto odvolania vôbec nespochybnil, stačí na odôvodnenie posúdenia Všeobecného súdu, podľa ktorého sa nepreukázalo, že by postup úradníkov OLAF-u počas prvého výsluchu bol v rozpore so zásadami uplatňujúcimi sa v oblasti vykonávania dôkazov.
- 148 Za týchto okolností treba dospieť k záveru, že argumentáciu J. Dalliho nasmerovanú proti bodu 111 napadnutého rozsudku treba považovať za neúčinnú na základe judikatúry Súdneho dvora pripomenutej v bode 103 tohto rozsudku, keďže sa týka doplňujúceho odôvodnenia napadnutého rozsudku.
- 149 Po štvrté, hoci J. Dalli spochybnuje rôzne prvky odôvodnenia Všeobecného súdu týkajúce sa záznamu telefonického rozhovoru z 3. júla 2012, treba uviesť, že takýto záznam by mohol viesť k vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie len vtedy, ak by sa vyhotovil v rozpore s právnou normou Únie, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom.
- 150 Z bodov 127 až 130 tohto rozsudku pritom vyplýva, že Všeobecný súd v bode 124 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že cieľom právnych noriem, na ktoré v tejto súvislosti poukazuje J. Dalli, nebolo priznať mu práva a že toto konštatovanie stačilo na vylúčenie vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie za zhotovenie tohto záznamu.
- 151 Keďže prípadné zohľadnenie doplňujúcich dôkazov o uvedenom zázname alebo preukázanie skutočnosti, že cieľom toho istého záznamu bolo spochybníť osobu J. Dalliho, nemôže viesť k vyvráteniu tohto posúdenia, tvrdenia predložené v tejto súvislosti v rámci tohto odvolania musia byť zamietnuté ako neúčinné.
- 152 Po piate v bode 126 napadnutého rozsudku Všeobecný súd rozhodol, že J. Dallimu prislúchalo preukázať, že tvrdenia uvedené v stanovisku dozorného výboru 2/2012 sa preukázali, ale že Komisia nebola povinná zaujať stanovisko k týmto tvrdeniam.

- 153 Všeobecný súd týmto rozhodnutím vychádzal z pravidiel rozdelenia dôkazného bremena v rámci žaloby o vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie, no neodmietol všeobecne uznať akúkoľvek dôkaznú hodnotu tohto stanoviska.
- 154 Z toho vyplýva, že tvrdenie J. Dalliho, podľa ktorého Všeobecný súd pochybil, keď v bode 126 napadnutého rozsudku nezohľadnil uvedené stanovisko, vychádza z nesprávneho výkladu tohto bodu, a preto ho treba zamietnuť ako nedôvodné.
- 155 Vzhľadom na uvedené sa musí druhá časť tretieho odvolacieho dôvodu zamietnuť ako sčasti neúčinná a sčasti nedôvodná. Preto treba zamietnuť tretí odvolací dôvod ako celok.

O štvrtom odvolacom dôvode týkajúcom sa dodržiavania článku 4 rozhodnutia 1999/396

O prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

- 156 V prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu J. Dalli po prvé tvrdí, že z článku 4 rozhodnutia 1999/396 a z rozsudku Všeobecného súdu z 8. júla 2008, Franchet a Byk/Komisia (T-48/05, EU:T:2008:257), vyplýva, že OLAF je povinný vypočítať osoby, proti ktorým sa vedie vyšetrovanie, v súvislosti so všetkými skutočnosťami, ktoré sa ich týkajú. Všeobecný súd mal preto údajne určiť, či mal byť J. Dalli vypočítaný k záznamu obsahujúcemu prepis výsluchu pána G. z 19. septembra 2012 (ďalej len „záznam z výsluchu pána G.“), na základe skutočností uvedených v tomto zázname, a nie tak, ako to urobil v bode 143 napadnutého rozsudku, na základe iných kritérií týkajúcich sa povahy tohto záznamu, existencie iných dôkazov alebo tiež skutočnosti, že uvedený záznam sa nachádza len v prílohe správy OLAF-u.
- 157 Po druhé Všeobecný súd údajne uviedol protirečiaci dôvod, keď v bode 143 napadnutého rozsudku zdôraznil, že z existencie dôkazu v prílohách správy OLAF-u nemožno vyvodiť, že OLAF použil tento dôkaz na preukázanie určitých tvrdení, hoci v bode 109 napadnutého rozsudku uviedol, že dokumenty, o ktoré sa takáto správa opiera, sa majú prípadne nachádzať iba v jej prílohe.
- 158 V treťom rade Všeobecný súd podľa neho vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 144 napadnutého rozsudku uviedol, že dotknutá osoba nemala právo byť vypočítaná k záverom záverečnej správy OLAF-u. Rozhodujúce totiž malo byť to, či bola táto osoba vypočítaná ku všetkým skutočnostiam, na ktorých sú založené tieto závery.
- 159 Komisia navrhuje, aby bola prvá časť štvrtého odvolacieho dôvodu zamietnutá ako nedôvodná.

– Posúdenie Súdnym dvorom

- 160 Pokiaľ ide po prvé o nesprávne právne posúdenie, z ktorého mal Všeobecný súd vychádzať v bode 143 napadnutého rozsudku, treba uviesť, že Všeobecný súd v tomto bode odmietol tvrdenie predložené J. Dallim, podľa ktorého OLAF porušil článok 4 rozhodnutia 1999/396 tým, že mu neumožnil vyjadriť sa k záznamu z výsluchu pána G.
- 161 Pri tomto rozhodnutí Všeobecný súd najprv uviedol, že OLAF bol povinný požiadať dotknutú osobu o predloženie pripomienok k skutočnostiam, ktoré sa jej týkajú, ale nebol povinný umožniť jej zaujať stanovisko ku každej získanej svedeckej výpovedi. Ďalej zdôraznil, že záznam z výsluchu pána G. bol použitý v správe OLAF-u na rôzne účely bez toho, aby OLAF vyvodil závery týkajúce sa žalobcu iba

- na základe tohto záznamu. Všeobecný súd napokon uviedol, že zo samotnej okolnosti, že uvedený záznam sa nachádza medzi prílohami tejto správy, nemožno vyvodit', že bol použitý ako dôkaz o tvrdeniach uvedených proti J. Dallimu.
- 162 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že článok 4 rozhodnutia 1999/396 upravujúci podmienky a spôsoby interného vyšetrovania stanovuje, ako to zdôraznil Všeobecný súd v bode 130 napadnutého rozsudku, že závery uvádzajúce meno člena Komisie nemožno urobiť po ukončení vyšetrovania bez toho, „aby sa umožnilo dotknutej osobe vyjadriť svoje stanovisko ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa jej týkajú“.
- 163 Zo samotného znenia tohto článku vyplýva, že OLAF je povinný umožniť „dotknutej osobe“ vyjadriť sa nie ku každému dôkazu zhromaždenému počas vyšetrovania, ktorý by sa mohol použiť na vyvodenie záverov, ktoré sa jej týkajú, ale jedine ku skutočnostiam, ktoré sa jej týkajú a ktoré vyplývajú z týchto dôkazov.
- 164 Z toho vyplýva, že OLAF by bol povinný vypočuť J. Dalliho ku skutočnostiam uvedeným v zázname z výsluchu pána G., ak by sa tieto skutočnosti považovali za také, ktoré sa ho týkajú. Keď teda Všeobecný súd vychádzal z toho, že OLAF vo svojej správe o vyšetrovaní použil tento záznam len obmedzene, na základe čoho odmietol tvrdenie o údajnom porušení článku 4 rozhodnutia 1999/396, ktoré J. Dalli uviedol v prvostupňovom konaní, vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia.
- 165 Pritom platí, že ak odôvodnenie rozsudku Všeobecného súdu vykazuje porušenie práva Únie, ale jeho výrok sa napriek tomu javí ako dôvodný z iných právnych dôvodov, odvolanie sa musí zamietnuť (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. júna 2020, Terna/Komisia, C-812/18 P, neuvverejnený, EU:C:2020:437, bod 55 a citovanú judikatúru).
- 166 Tak je to aj v tomto prípade.
- 167 Zo záznamu k výsluchu pána G. totiž vyplýva, že počas svojho výsluchu spomenul stretnutie, ktoré sa uskutočnilo 10. februára 2012 medzi J. Dallim a pánom Z., ako aj komunikáciu medzi pánom Z., pani K. a pánom G. týkajúcu sa možnosti, že J. Dalli prijme určité stanoviská výmenou za zaplatenie značnej sumy peňazí.
- 168 Z prepisov výsluchov J. Dalliho zo 16. júla a zo 17. septembra 2012 pritom vyplýva, že J. Dalli mal možnosť vyjadriť sa k existencii tohto stretnutia a ku komunikácii, ktorá sa v tejto súvislosti mala uskutočniť, ako aj k návrhu pána Z., ktorý bol hlavným predmetom komunikácie uvedenej v zázname z výsluchu pána G.
- 169 Okrem toho J. Dalli nepoukázal na žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli po prvýkrát uvedené v tomto zázname a ku ktorým nemal možnosť vyjadriť sa počas svojich výsluchov pred OLAF-om.
- 170 Tvrdenie uvedené v prvostupňovom konaní, podľa ktorého v rozpore s článkom 4 rozhodnutia 1999/396 nebol vypočutý k skutočnostiam uvedeným v zázname z výsluchu pána G., preto treba zamietnuť ako nedôvodné. Z toho vyplýva, že tvrdenie uvedené na podporu tohto odvolania, založené na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa mal dopustiť Všeobecný súd v bode 143 napadnutého rozsudku, je neúčinné.
- 171 Pokiaľ ide po druhé o údajnú rozporuplnosť odôvodnenia v bodoch 109 a 143 napadnutého rozsudku, je vhodné uviesť, že Všeobecný súd v bode 109 napadnutého rozsudku v súvislosti s odmietnutím tvrdenia založeného na tom, že v správe OLAF-u neboli zachytené niektoré dôkazy, rozhodol, že dokumenty, o ktoré sa takáto správa opiera, nemusia byť v plnom rozsahu prevzaté do tejto správy a prípadne sa majú nachádzať v prílohách tejto správy.

- 172 V bode 143 napadnutého rozsudku Všeobecný súd rozhodol, že samotná okolnosť, že záznam z výsluchu pána G. sa nachádza v prílohách správy OLAF-u, neumožňuje vyvodiť záver, že tento záznam bol použitý ako dôkaz o tvrdeniach uvedených proti J. Dallimu.
- 173 Nemožno konštatovať žiadnu rozporuplnosť medzi odôvodnením uvedeným v bode 109 napadnutého rozsudku a tým, ktoré je uvedené v jeho bode 143. Z tohto bodu 109 totiž nevyplýva, že prílohy správy OLAF-u môžu obsahovať iba dôkazy, ktoré boli použité proti dotknutým osobám, a tým viac proti niektorej z nich, pokiaľ tak, ako je to v prejednávanej veci, táto správa obsahuje závery týkajúce sa konania viacerých osôb.
- 174 Po tretie, pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie, z ktorého mal Všeobecný súd vychádzať v bode 144 napadnutého rozsudku, treba uviesť, že Všeobecný súd v tomto bode najmä konštatoval, že J. Dalli neuviedol skutočnosti slúžiace ako základ príslušného záveru, ktorý chcel poprieť alebo objasniť.
- 175 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd v tomto bode nerozhodol, že OLAF nebol povinný vypočuť J. Dalliho ku skutočnostiam, z ktorých vychádza jeden z jeho záverov, ale že naopak implicitne pripustil, že OLAF skutočne má takúto povinnosť, pričom spresnil, že J. Dallimu prislúchalo, aby s cieľom preukázať porušenie práva Únie, na ktoré poukazoval, uviedol skutočnosti, ku ktorým ho OLAF údajne nevypočul.
- 176 Tvrdenie J. Dalliho týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia, ktorým mal byť poznačený bod 144 napadnutého rozsudku, teda treba zamietnuť ako nedôvodné, keďže vychádza z nesprávneho výkladu napadnutého rozsudku.
- 177 V dôsledku toho sa musí prvá časť štvrtého odvolacieho dôvodu zamietnuť ako sčasti neúčinná a sčasti nedôvodná.

O druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

- 178 V druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu J. Dalli tvrdí, že Všeobecný súd skreslil záznam z výsluchu pána G., keď v bode 143 napadnutého rozsudku uviedol, že tento záznam neobsahuje skutočnosti vzťahujúce sa na žalobcu, hoci z neho údajne jasne vyplýva, že to tak je. Toto pochybenie sa podľa neho zopakovalo v bode 145 napadnutého rozsudku, v ktorom Všeobecný súd údajne potvrdil, že žalobca mal možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré sa ho týkajú.
- 179 Komisia navrhuje, aby bola druhá časť štvrtého odvolacieho dôvodu zamietnutá ako nedôvodná.

– Posúdenie Súdnym dvorom

- 180 V bode 143 napadnutého rozsudku Všeobecný súd uviedol, že záznam z výsluchu pána G. bol uvedený v správe OLAF-u „len s cieľom uviesť výsluchy svedkov, ktoré sa uskutočnili... na to, aby sa poukázalo na skutočnosti, ktoré sa netýkajú [J. Dalliho] a ktoré potvrdzujú to, čo svedok už uviedol počas prvého výsluchu..., ako aj s cieľom poukázať na svedkovo subjektívne chápanie ponúk, ktoré predložil pán Z. osobitne sťažovateľovi“. Z toho vyvodil, že z tejto správy nevyplýva, „že OLAF vyvodil akýkoľvek záver voči [J. Dallimu] len na základe tohto záznamu“.
- 181 Ako však vyplýva z bodu 164 tohto rozsudku, všetky tieto jednotlivé konštatovania Všeobecného súdu sa týkajú toho, ako OLAF použil vo svojej správe záznam z výsluchu pána G. Okrem toho z ničoho iného v bode 143 napadnutého rozsudku nevyplýva, žeby Všeobecný súd rozhodol, ako to tvrdí J. Dalli, že uvedený záznam neobsahuje skutočnosti, ktoré sa ho týkajú.

- 182 Za týchto okolností sa nemožno domnievať, že konštatovanie Všeobecného súdu v bode 145 napadnutého rozsudku, podľa ktorého mal J. Dalli možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré sa ho týkajú, je čo i len sčasti založené na posúdení Všeobecného súdu, podľa ktorého záznam z výsluchu pána G. neobsahuje takéto skutočnosti.
- 183 Ako navyše vyplýva z bodov 167 až 170 tohto rozsudku, aj keby odvolateľ nebol oboznámený s týmto záznamom, napriek tomu mal možnosť zaujať stanovisko ku skutočnostiam, na ktoré poukazuje tento záznam.
- 184 Druhá časť štvrtého odvolacieho dôvodu preto vychádza z nesprávneho výkladu napadnutého rozsudku a z tohto dôvodu musí byť zamietnutá ako nedôvodná. Preto treba štvrtý odvolací dôvod zamietnuť ako celok.

O piatom odvolacom dôvode týkajúcom sa predloženia veci dozornému výboru

Argumentácia účastníkov konania

- 185 Svojím piatym odvolacím dôvodom J. Dalli tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil viacerých pochybení, keď zamietol piatu výhradu vznesenú v prvostupňovom konaní, týkajúcu sa zásahu dozorného výboru.
- 186 Po prvé v súlade s pracovnou dohodou uzavretou medzi dozorným výborom a OLAF-om (ďalej len „pracovná dohoda“) sa podľa neho musí dodržať lehota piatich dní medzi predložením veci tomuto výboru a postúpením informácií vnútroštátnym súdnym orgánom. Aj keby za výnimočných okolností mohla byť táto lehota kratšia ako päť dní, OLAF mal podľa neho pred týmto postúpením stále hľadať dohodu s dozorným výborom. Okrem toho Všeobecný súd podľa neho nesprávne usúdil, že OLAF-u sa musí v tejto súvislosti priznať určitá miera voľnej úvahy, keďže takýto prístup by údajne znamenal stratu účinnosti preskúmania, ktoré tomuto výboru zveruje článok 11 ods. 7 nariadenia č. 1073/1999. Na rozdiel od toho, čo uviedol Všeobecný súd, citlivosť prejednávanej veci mala údajne viesť k prísne dodržaniu príslušných procesných záruk.
- 187 Po druhé Všeobecný súd podľa neho skreslil spis, keď v bode 160 napadnutého rozsudku uviedol, že predseda dozorného výboru súhlasil s postúpením správy OLAF-u maltským súdnym orgánom pred uplynutím lehoty piatich dní. Existencia tohto súhlasu, ktorú J. Dalli spochybnil na pojednávaní pred Všeobecným súdom, totiž údajne nevyplýva zo žiadneho dokumentu v spise. Okrem toho viaceré dokumenty v spise podľa neho obsahujú skutočnosti svedčiace o opaku.
- 188 Po tretie Všeobecný súd údajne porušil článok 11 ods. 7 nariadenia č. 1073/1999, ako sa vykladá jeho vlastnou judikatúrou, keď v bode 161 napadnutého rozsudku uviedol, že OLAF mohol postúpiť svoju správu vnútroštátnym súdnym orgánom skôr, než dozorný výbor dokončí jej preskúmanie. Preskúmanie vykonávané týmto výborom údajne nepredstavuje zakázané zasahovanie do priebehu vyšetrovania, ale bolo nevyhnutné na účinnú ochranu práv dotknutých osôb.
- 189 V prejednávanej veci táto povinnosť podľa neho nebola dodržaná, keďže OLAF na jednej strane 18. októbra 2012 poskytol dozornému výboru prístup k spisu a 19. októbra 2012 postúpil tento spis maltským orgánom, hoci tento výbor údajne upozornil OLAF, že na preskúmanie by bola potrebná dlhšia doba. Okolnosť, že tento výbor nemôže brániť postúpeniu správy OLAF-u, okrem iného údajne nepostačuje na odôvodnenie toho, aby bol zbavený akejkolvek skutočnej možnosti prísť k svojmu preskúmaniu.
- 190 Komisia tvrdí, že piaty odvolací dôvod je nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 191 Najskôr treba spresniť úlohu dozorného výboru, vo vzťahu ku ktorej sa J. Dalli a Komisia nezhodujú.
- 192 Článok 11 ods. 1 nariadenia č. 1073/1999 všeobecne vymedzuje túto úlohu tak, že spresňuje, že dozorný výbor posilňuje nezávislosť OLAF-u pravidelným monitorovaním spôsobu, akým vykonáva svoju vyšetrovaciu funkciu.
- 193 V tejto súvislosti je dozorný výbor podľa článku 11 ods. 8 tohto nariadenia povinný aspoň raz ročne prijať správu o činnosti. Okrem toho môže na základe článku 11 ods. 1 a 8 uvedeného nariadenia vydávať stanoviská pre riaditeľa OLAF-u týkajúce sa činnosti OLAF-u, ako aj predkladať správy Európskemu parlamentu, Rade, Komisii a Dvoru audítorov o výsledkoch vyšetrovaní a opatreniach z nich vyplývajúcich.
- 194 Hoci nie je vylúčené, aby sa stanovisko vydané dozorným výborom týkalo konkrétnej veci, nič to nemení na tom, že normotvorca Únie vyžadoval, aby cieľom takéhoto stanoviska nemohlo byť ovplyvňovanie rozhodnutí, ktoré má OLAF prijať v danej veci, keďže ako správne pripomenul Všeobecný súd v bode 162 napadnutého rozsudku, článok 11 ods. 1 toho istého nariadenia stanovuje, že stanoviská dozorného výboru sa vydávajú bez toho, aby sa zasahovalo do postupu prebiehajúcich vyšetrovaní.
- 195 Z týchto okolností vyplýva, že ako uviedol generálny advokát v bode 103 svojich návrhov, úlohou dozorného výboru je systematicky preskúmať činnosti OLAF-u. Hoci má teda overovať, či sa tieto činnosti vykonávajú spôsobom, ktorým sa dodržiavajú práva dotknutých osôb, najmä procesné práva, dozornému výboru neprislúcha vykonávať predchádzajúce preskúmanie úkonov OLAF-u.
- 196 Pokiaľ ide konkrétnejšie o postúpenie informácií súdnym orgánom členského štátu, toto poňatie úloh dozorného výboru je potvrdené tým, že v prípade, keď je tento výbor informovaný o nevyhnutnosti takéhoto postúpenia podľa článku 11 ods. 7 nariadenia č. 1073/1999, nie je oprávnený namietiť proti tomuto postúpeniu, ako uviedol Všeobecný súd v bode 162 napadnutého rozsudku.
- 197 Skutočnosť, že ako tvrdí J. Dalli, niektoré ustanovenia rokovacieho poriadku dozorného výboru OLAF-u by sa prípadne mohli vykladať tak, že smerujú k priznaniu väčšej úlohy dozornému výboru, nemôže v žiadnom prípade sponchybníť predchádzajúce úvahy, keďže tento rokovací poriadok, prijatý na základe článku 11 ods. 6 nariadenia č. 1073/1999, nemôže meniť ustanovenia tohto nariadenia.
- 198 Pokiaľ ide v tejto súvislosti po prvé o tvrdenie, že OLAF bol povinný pred postúpením svojej správy vnútroštátnym súdnym orgánom počkať na dokončenie preskúmania dozorného výboru, treba zdôrazniť, že z ustanovení nariadenia č. 1073/1999 nevyplýva takáto povinnosť.
- 199 Táto povinnosť by navyše mohla oddialiť zohľadnenie záverov vnútroštátnymi súdnymi orgánmi bez toho, aby sa javila ako nevyhnutná na to, aby mohol dozorný výbor splniť svoju osobitnú úlohu, keďže mu neprislúcha brániť postúpeniu informácií vnútroštátnym súdnym orgánom, ale len vykonávať systematické preskúmanie postupov OLAF-u v danej oblasti.
- 200 Všeobecný súd teda nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 162 napadnutého rozsudku rozhodol, že postúpenie správy maltským súdnym orgánom skôr, než sa dozorný výbor vyjadril k tejto veci, nepredstavovalo porušenie právnych noriem Únie.
- 201 Pokiaľ ide po druhé o lehotu, ktorá uplynula medzi predložením veci dozornému výboru a postúpením správy maltským orgánom, Všeobecný súd v bode 153 napadnutého rozsudku správne konštatoval, že článok 11 ods. 7 nariadenia č. 1073/1999 stanovuje povinnosť informovať výbor o prípadoch vyžadujúcich si postúpenie informácií vnútroštátnym súdnym orgánom bez toho, aby bola stanovená lehota, ktorú má mať tento výbor na vykonanie preskúmania pred týmto postúpením.

- 202 Hoci je pravda, že pracovná dohoda stanovuje, že dokumenty, ktoré majú byť v tejto súvislosti predložené dozornému výboru, sa musia tomuto výboru sprístupniť „vo všeobecnosti“ päť pracovných dní pred postúpením informácií vnútroštátnym súdnym orgánom, zo samotného znenia tejto dohody vyplýva, že ako to v tejto súvislosti uviedol Všeobecný súd, táto lehota je orientačná a OLAF sa teda od nej môže odchýliť.
- 203 Keďže vzhľadom na osobitnú úlohu dozorného výboru v každom prípade nie je nevyhnutné, aby tento výbor rozhodol pred týmto postúpením, musí byť OLAF-u priznaná široká miera voľnej úvahy pri určení dátumu, kedy postúpi tieto informácie vnútroštátnym súdnym orgánom. Môže sa preto rozhodnúť pristúpiť k takémuto postúpeniu pred uplynutím lehoty uvedenej v pracovnej dohode bez toho, aby predseda dozorného výboru v tejto súvislosti vopred poskytol svoj súhlas.
- 204 Za týchto okolností sa nemožno domnievať, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia skutkového stavu, keď rozhodol, že vzhľadom na dôležitosť a citlivosť vyšetrovania, ako aj skutočnosť, že J. Dalli už odstúpil z funkcie člena Komisie, mohol OLAF bez toho, aby zjavne prekročil hranice voľnej úvahy, ktorú má k dispozícii, považovať za vhodné postúpiť svoju správu maltským orgánom už 19. októbra 2012, hoci dozorný výbor dostal prístup k celému spisu len jeden deň predtým.
- 205 Po tretie tvrdenie J. Dalliho týkajúce sa skreslenia spisu z dôvodu, že na rozdiel od toho, čo uvádza Všeobecný súd v bode 160 napadnutého rozsudku, predseda dozorného výboru údajne nesúhlasil s postúpením správy OLAF-u maltským súdnym orgánom pred uplynutím lehoty piatich dní, sa musí odmietnuť ako neúčinné, keďže z bodu 203 tohto rozsudku vyplýva, že aj za predpokladu, že by sa Všeobecný súd nesprávne domnieval, že predseda dozorného výboru súhlasil s nevyhnutnosťou rýchleho postúpenia správy maltským orgánom, táto vada by nemohla spochybniť posúdenie uvedené v bode 164 napadnutého rozsudku, že OLAF mohol pristúpiť k takémuto postúpeniu bez toho, aby porušil právne normy Únie.
- 206 V dôsledku toho musí byť piaty odvolací dôvod zamietnutý ako sčasti neprípustný a sčasti nedôvodný.

O šiestom odvolacom týkajúcom sa prezumpcie neviny

O druhej časti šiesteho odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

- 207 V druhej časti šiesteho odvolacieho dôvodu, ktorú treba preskúmať v prvom rade, J. Dalli tvrdí, že odôvodnenie Všeobecného súdu týkajúce sa posúdenia vyhlásení riaditeľa OLAF-u na tlačovej konferencii si protirečí, keďže Všeobecný súd v bode 176 napadnutého rozsudku na jednej strane uviedol, že riaditeľ OLAF-u tvrdil, že J. Dalli nereagoval na príslušné konanie, o ktorom vedel, a na druhej strane uviedol, že vyhlásenia generálneho riaditeľa OLAF-neznamenajú, že žalobca je vinný.
- 208 Okrem toho Všeobecný súd údajne nezohľadnil určitý počet dôkazov, keď nevzal do úvahy rad negatívnych tvrdení uvedených riaditeľom OLAF-u na svojej tlačovej konferencii.
- 209 Komisia sa domnieva, že druhá časť šiesteho odvolacieho dôvodu nie je dôvodná.

– Posúdenie Súdnym dvorom

- 210 V bode 176 napadnutého rozsudku Všeobecný súd na jednej strane uviedol, že skutkové zistenia uvedené riaditeľom OLAF-u sa týkali najmä „vedomosti, ktorú mal mať [J. Dalli] o príslušnom konaní, a chýbajúcej reakcie z jeho strany v tejto súvislosti“. Na druhej strane uviedol, že „sa nemožno domnievať, že tieto konštatovania sa uvádzajú takým spôsobom, aby znamenali, že žalobca je vinný, alebo viedli verejnosť k presvedčeniu o jeho vine“.
- 211 Všeobecný súd tak v tomto bode opísal skutkové okolnosti, ktoré uviedol riaditeľ OLAF-u na tlačovej konferencii 17. októbra 2012, a následne posúdil spôsob, akým sa riaditeľ OLAF vyjadroval o týchto okolnostiach. V tom istom bode 176 Všeobecný súd okrem iného rozvinul túto druhú myšlienku tak, že opísal opatrenia použité riaditeľom OLAF-u s cieľom vyhnúť sa tomu, aby sa jeho vyjadrenia mohli vykladať ako vyhlásenie o vine J. Dalliho.
- 212 V dôsledku toho sa tvrdenie, podľa ktorého tento bod napadnutého rozsudku obsahuje rozporuplné odôvodnenie, musí zamietnuť ako nedôvodné.
- 213 Pokiaľ ide o tvrdenie založené na nezohľadnení určitých dôkazov, treba uviesť, že týmto tvrdením J. Dalli netvrdí, že Všeobecný súd nevzal do úvahy dôkazy, ale že skreslil jeden z týchto dôkazov, ktorý Všeobecný súd skutočne zohľadnil, a to prepis tlačovej konferencie riaditeľa OLAF-u zo 17. októbra 2012. Druhá časť šiesteho odvolacieho dôvodu je navyše uvedená pod názvom „skreslenie dôkazov“.
- 214 V tejto súvislosti z tohto prepisu nepochybne vyplýva, že riaditeľ OLAF-u sa na tejto tlačovej konferencii kriticky vyjadril o správaní J. Dalliho ako člena Komisie a náznakom dal najavo, že J. Dalli mohol byť spojený s určitými podvodnými činnosťami.
- 215 Z uvedeného prepisu však nevyplýva, že by riaditeľ OLAF-u jednoznačne tvrdil, že J. Dalli sa dopustil trestného činu.
- 216 Hoci za týchto okolností možno prepis predmetnej tlačovej konferencie legitímne vykladať rôznymi spôsobmi, nemožno sa domnievať, že Všeobecný súd skreslil tento prepis a zjavne pritom prekročil hranice primeraného posúdenia tohto dokumentu.
- 217 V dôsledku toho treba druhú časť šiesteho odvolacieho dôvodu zamietnuť ako nedôvodnú.

O prvej časti šiesteho odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

- 218 V prvej časti šiesteho odvolacieho dôvodu J. Dalli tvrdí, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, pokiaľ ide o obsah zásady prezumpcie nevinoty.
- 219 Po prvé si Všeobecný súd podľa neho pomýlil kritériá umožňujúce zabezpečiť rovnováhu medzi touto zásadou a slobodou prejavu, keď v bode 175 napadnutého rozsudku odkázal na právo OLAF-u čo najpresnejšie informovať verejnosť, hoci judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) takéto právo nepozná.
- 220 Po druhé Všeobecný súd údajne nesprávne rozhodol, že to, že niektoré skutočnosti uvedené na tlačovej konferencii zorganizovanej OLAF-om už boli uvedené v tlačových komuniké, ktoré predtým uverejnili J. Dalli alebo Komisia, mohlo odôvodniť určité zásahy do zásad prezumpcie nevinoty alebo dôvernosti vyplývajúcich z článku 339 ZFEÚ. Okrem toho Všeobecný súd v bode 177 napadnutého rozsudku podľa neho nemal uviesť, že tlačové komuniké uverejnené J. Dalli sa týkalo záverov OLAF-u, keďže toto komuniké bolo vydané skôr, než bola uverejnená správa OLAF-u.

221 Po tretie Všeobecný súd podľa neho vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia aj vtedy, keď v bode 179 napadnutého rozsudku uznal relevantnosť skutočnosti, že cieľom neskôr uverejneného tlačového komuniké OLAF-u bolo uviesť na pravú mieru nesprávne informácie rozširované médiami.

222 Komisia navrhuje zamietnuť prvú časť šiesteho odvolacieho dôvodu ako sčasti neprípustnú a sčasti nedôvodnú.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

223 Pokiaľ ide po prvé o kritériá uvedené Všeobecným súdom s cieľom zabezpečiť rovnováhu medzi prezumpciou nevinny a slobodou prejavu, treba pripomenúť, že prezumpcia nevinny je zakotvená v článku 48 Charty, ktorý zodpovedá článku 6 ods. 2 a 3 Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“), ako vyplýva z vysvetliviek k Charte. Z toho podľa článku 52 ods. 3 Charty vyplýva, že na účely výkladu článku 48 Charty treba ako úroveň minimálnej ochrany vziať do úvahy článok 6 ods. 2 a 3 EDLP [rozsudok z 5. septembra 2019, AH a i. (Prezumpcia nevinny), C-377/18, EU:C:2019:670, bod 41, ako aj citovaná judikatúra].

224 Ako v podstate uviedol Všeobecný súd v bode 173 napadnutého rozsudku, z judikatúry ESLP na jednej strane vyplýva, že prezumpcia nevinny je porušená, ak súdne rozhodnutie alebo úradné vyhlásenie týkajúce sa obvineného odráža pocit, že je vinný, zatiaľ čo jeho vina sa ešte nepreukázala v súlade so zákonom, a na druhej strane, že hoci orgány môžu informovať verejnosť o prebiehajúcich vyšetrovaniach trestného činu, musia tak robiť so všetkou diskretnosťou a zdržanlivosťou, ktorú si vyžaduje dodržanie prezumpcie nevinny (pozri v tomto zmysle rozsudok ESLP, 22. mája 2014, Ilgar Mammadov v. Azerbajdžan, CE:ECHR:2014:0522JUD001517213, § 125 a 126).

225 V tejto súvislosti možno nepochybné konštatovať, že ako uviedol J. Dalli, táto judikatúra nepriznala orgánom verejnej moci možnosť čo najpresnejšie informovať verejnosť o úkonoch vykonaných v súvislosti s prípadnými nedostatkami alebo podvodmi.

226 V bode 175 napadnutého rozsudku však Všeobecný súd nerozhodol, že OLAF mal takúto možnosť, ale uviedol, že pri hľadaní spravodlivej rovnováhy medzi prítomnými záujmami treba zohľadniť skutočnosť, že OLAF mal záujem zabezpečiť takéto informovanie verejnosti.

227 Okrem toho v tomto bode 175 Všeobecný súd pri posudzovaní vyjadrení riaditeľa OLAF-u na tlačovej konferencii 17. októbra 2012 tiež spresnil, že tieto výroky boli mierne a že riaditeľ OLAF-u preukázal nevyhnutnú zdržanlivosť. Všeobecný súd tak uplatnil kritériá vyplývajúce z judikatúry ESLP uvedenej v bode 224 tohto rozsudku.

228 V dôsledku toho Všeobecný súd v bode 175 napadnutého rozsudku nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, pokiaľ ide o kritériá, ktoré sa musia uplatniť s cieľom preskúmať, či OLAF porušil zásadu prezumpcie nevinny.

229 Po druhé ostatné tvrdenia uvedené J. Dallim na podporu prvej časti šiesteho odvolacieho dôvodu sa musia zamietnuť ako neúčinné na základe judikatúry Súdného dvora uvedenej v bode 103 tohto rozsudku, keďže sa týkajú odôvodnenia uvedeného Všeobecným súdom na doplnenie.

230 Z uvedeného totiž na jednej strane vyplýva, že zamietnutie výhrady vznesenej v prvostupňovom konaní, založenej na porušení prezumpcie nevinny, sa opiera najmä o odôvodnenie, že riaditeľ OLAF-u preukázal nevyhnutnú zdržanlivosť pri prezentovaní záverov OLAF-u, a na druhej strane, že okolnosti uvedené v bode 176 napadnutého rozsudku, z ktorých vychádza toto odôvodnenie, J. Dalli platne nespochybnil.

- 231 Keďže uvedené odôvodnenie v súlade s judikatúrou pripomenutou v bodoch 223 a 224 tohto rozsudku postačuje na preukázanie toho, že vyhláseniami riaditeľa OLAF-u nebol porušený článok 48 Charty, dodatočné dôvody uvedené Všeobecným súdom v bodoch 175 a 177 napadnutého rozsudku, ktoré sa v podstate týkajú toho, že niektoré informácie už boli skôr uverejnené Komisiou alebo J. Dallim, neboli nevyhnutné na opodstatnenie posúdenia vykonaného Všeobecným súdom v bode 178 napadnutého rozsudku.
- 232 Po tretie tvrdenie, že Všeobecný súd v bode 179 napadnutého rozsudku vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, treba tiež zamietnuť ako neúčinné.
- 233 Z bodu 180 napadnutého rozsudku totiž vyplýva, že Všeobecný súd vzhľadom na obsah tlačového komuniké z 19. októbra 2012 usúdil, že OLAF týmto komuniké legitímne informoval verejnosť so všetkou požadovanou diskretnosťou a zdržanlivosťou.
- 234 Keďže tento dôvod v súlade s judikatúrou uvedenou v bodoch 223 a 224 tohto rozsudku postačuje na preukázanie toho, že OLAF vydaním uvedeného tlačového komuniké dodržal prezumpciu nevinu, a nie je v odvolaní nijako spochybnený, treba ostatné tvrdenia, ktoré v tejto súvislosti uviedol Všeobecný súd, považovať za doplňujúce.
- 235 V dôsledku toho sa musí prvá časť šiesteho odvolacieho dôvodu zamietnuť ako sčasti neúčinná a sčasti nedôvodná. Z toho vyplýva, že šiesty odvolací dôvod sa musí zamietnuť ako celok.

O siedmom odvolacom dôvode týkajúcom sa posúdenia nemajetkovej ujmy

Argumentácia účastníkov konania

- 236 Siedmym odvolacím dôvodom J. Dalli tvrdí, že Všeobecný súd v bode 225 napadnutého rozsudku vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia a skreslil žalobu v prvostupňovom konaní, keď dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že sporné konanie Komisie alebo OLAF-u mu svojou závažnosťou mohlo spôsobiť škodu.
- 237 Komisia navrhuje, aby bol siedmy odvolací dôvod zamietnutý ako nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 238 Z bodu 218 napadnutého rozsudku výslovne vyplýva, že Všeobecný súd preskúmal údajnú ujmu a príčinnú súvislosť len na doplnenie, keďže v bode 217 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že J. Dalli nepreukázal existenciu protiprávneho konania OLAF-u alebo Komisie.
- 239 Keďže prvý až šiesty odvolací dôvod boli zamietnuté, treba konštatovať, že J. Dalli účinne nespochybnil konštatovanie Všeobecného súdu uvedené v bode 217 napadnutého rozsudku.
- 240 Okrem toho z judikatúry Súdného dvora uvedenej v bode 42 tohto rozsudku vyplýva, že ak sa nepreukázalo, že inštitúcii Únie možno vytýkať nezákonné konanie, žaloba o náhradu škody sa musí zamietnuť v celom rozsahu bez toho, aby bolo potrebné skúmať existenciu škody alebo príčinnej súvislosti medzi konaním tejto inštitúcie a uvádzanou škodou.
- 241 Z toho vyplýva, že siedmy odvolací dôvod sa musí zamietnuť ako neúčinný v zmysle judikatúry Súdného dvora uvedenej v bode 103 tohto rozsudku, keďže sa týka dôvodov uvedených Všeobecným súdom na doplnenie.
- 242 Vzhľadom na všetko, čo bolo uvedené, treba zamietnuť odvolanie ako celok.

O trovách

- 243 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania.
- 244 Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe jeho článku 184 ods. 1 na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 245 Keďže Komisia navrhla, aby bola J. Dallimu uložená povinnosť nahradiť trovy konania, a J. Dalli nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené uložiť mu povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Komisii.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

- 1. Odvolanie sa zamieta.**
- 2. John Dalli znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii.**

Podpisy